

29. ČÍSLO / VII. ROČNÍK

7 Kč (8,50 Sk)

18. ČERVENCE 1999

Z obsahu:

**Symbol věrnosti
a lásky**

Jan Pavel II. při
generální audienci
30. června 1999
– strana 2 –

»To už dnes...«

Na aktuální téma
– strana 4 –

**Svědectví dvou
kardinálů**

– strana 5 –

**Znovu rozvíjet ducha
sv. Benedikta**

– strana 6 –

**Poselství zástupců
církevních hnutí
a nových komunit
„Velehrad '99“**

– strana 7 –

**Začarovaný, zakletý,
prokletý nebo co?**

– strana 8 –

**Mládež –
násilí – média**

– strana 12 –

**Výzva božského
Krále v Království
jeho Vůle**

– strana 13 –

**Nový velvyslanec ČR
při Svatém stolci**

– strana 14 –

Najdu u vás to, co hledám?

Symbol věrnosti a lásky

Slavili jsme včera slavnost svatých Petra a Pavla. Tito dva apoštolové, které liturgie nazývá »apoštolskými Knížaty«, i přes své odlišnosti osobní a kulturní byli spojeni v tajemném záměru Boží prozřetelnosti v jednom apoštolském působení. A Církev je spojuje v jediné památce.

Sloupy Církve

Včerejší slavnost je prastará; nacházíme ji zařazenou do římského seznamu svátků dokonce dříve než slavnost Narození Páně. Ve čtvrtém století vznikl obyčej slavit tento den tři mše svaté: jednu v bazilice sv. Petra ve Vatikáně, druhou u sv. Pavla za Hradbami a třetí v katakombách sv. Šebestiána, kde podle tradice v době nájezdů byla ukryta těla obou apoštolů.

Svatého Petra, rybáře z Bet-saidy, vybral Kristus jako základní kámen Církve. Svatý Pavel, oslněný bleskem na cestě do Damašku, stal se z pronásledovatele křesťanů apoštolem národů. Oba ukončili svůj život mučednickou smrtí ve městě Římě. Skrze ně dal Pán své Církvi prvotiny křesťanské víry (srov. vstupní modlitba ve mši k jejich počtě). Papež se dovolává autority těchto dvou »sloupů Církve«, když v úředních aktech vztahuje tradici k jejím pramenům, tj. k Božím slovu uchovanému v podání apoštolů. V učenlivém naslouchání tomu-

to slovu se církevní společenství zdokonaluje v lásce v jednotě s papežem, s biskupy a s celým kněžským stavem (srov. druhá eucharistická modlitba).

Vkládání pallia

Mezi znameními, která včera podle spolehlivé tradice obohatila liturgii, které jsem předsedal ve vatikánské bazilice, je prastarý rítus »vkládání pallia«. Pallium je úzký pás ve formě štoly označený šesti kříži. Je zhotoveno z bílé vlny, která byla ustřížena z beránek posvěcených 21. ledna o svátku sv. Anežky. Papež světuje pallium metropolitním arcibiskupům, kteří byli nejnověji jmenováni. Vyjadřuje se tím moc, kterou ve spojení s Římem získává metropolita nad vlastní církevní provincií (srov. CIC kán. 437, § 1).

Pouto jednoty s Petrem

Archeologická a ikonografická svědectví spolu s různými psanými dokumenty dovolují sledovat datování tohoto ritu až do prvních křesťanských století. Zjišťujeme totiž podle prastaré tradice, že prakticky provázel celé církevní dějiny. Mezi rozličnými významy tohoto ritu vystupují podle mého soudu dva s obzvláštní jasností. Především je to zvláštní vztah metropolitních arcibiskupů k Petrovi nástupci, a následně pak k samému Petrovi. A z apoštolova hrobu, trvalé památky jeho vy-

Papež světuje pallium nově jmenovaným arcibiskupům

znání víry v Pána Ježíše, přijímá pallium symbolickou silou: ten, kdo si je obleče, má připomínat sobě samému i ostatním toto intimní a hluboké pouto s osobou a posláním Petrovým. To se uskutečňuje ve všech okolnostech života, v učení a pastoračním vedení, v slavení svátosti i dialogu se společenstvím. Oni jsou povoláni, aby byli hlavními strůjci církevní jednoty, která je vyjádřena vyznáváním jediné víry a bratrskou láskou.

Nevinnost a věrnost Beránkovi

Je zde ještě druhá hodnota, kterou vkládání pallia jasně zdůrazňuje. Beránek, který obětoval vlnu na jeho zhotovení, je symbolem Beránka Božího, který vzal na sebe hříchy světa a obětoval se jako výkupné za lidstvo. Kristus, Beránek a Pastýř, dále bdí nad svým stádem a světuje je péči těch, kteří jej svátostně představují. Pallium bělostí své vlny připomíná nevinnost života a sledem šesti křížů je dokladem každodenní věrnosti Pánu až k mučednictví, bude-li to třeba. Ti, kteří oblékají pallium, musejí žít v obzvláštním a vytrvalém spojení s Pánem, charakterizovaném čistotou úmyslu i skutků a velkodušností ve službě i ve svědectví.

Zatímco s láskou zdravím metropolitní arcibiskupy, kteří včera obdrželi pallium a kteří jsou dnes přítomni na této audienci, chtěl bych povzbudit vás všechny, nejdražší bratři a sestry, kteří je doprovázíte, abyste se modlili za své pastýře. Svěťme Dobrému pastýři tyto mé ctihodné bratry v biskupské službě, aby den ze dne rostli ve věrnosti evangeliu a byli pravými vzory pro stádo (1 Pt 5,3).

Maria, Matko Církve, chraň ty, kteří byli povoláni, aby vedli křesťanský lid, a vypros všem Kristovým učedníkům drahocenný dar lásky a jednoty.

Bolletino Vaticano 30. 6. 1999
Mezititulky a zvýraznění redakce Světla

KLÁŠTER

»MATER ECCELSIAE«

Na území Vatikánu se nachází jediný klášter nazvaný Mater Ecclesiae. Byl založen ve vatikánských zahradách v roce 1994 na přání Jana Pavla II., který chtěl, aby se tu několik sester obětovalo každodenní modlitbou a rozjímáním, a podporovaly tak papežovo evangelizační úsilí. První sestry, které se sem nastěhovaly, byly klarisky. Nyní po pěti letech je vystřídají karmelitánky. Dalšími v pořadí mají být postupně sestry Navštívení, trapistky, benediktinky a augustiniánky.

BLAHOŘEČENÍ MATKY TEREZY

26. června byl v Kalkatě zahájen proces blahořečení Matky Terezy. Potvrdil to tamní arcibiskup H. S. D'Souza. Jan Pavel II. udělil zvláštní dispens, který dovoluje zkrátit řádný termín 5 let po smrti dotyčné osoby. Se žádostí o blahořečení se na arcibiskupa oficiálně obrátila kongregace Misionářek bliženské lásky, kterou Matka Tereza založila. Jelikož zemřela nezanechala po sobě mnoho písemností, může být proces ukončen na diecézní úrovni do 4 až 5 měsíců.

-KAI-

KARTA PRO VELKÉ JUBILEUM

Pro poutníky Velkého jubilea v Římě budou vydány speciální »poutnické karty« podobné kartám pro bankovní automaty. Tyto magnetické karty budou víceúčelové. Poslouží jako rezervace na akce s účastí papeže, jako jízdenka pro hromadnou dopravu i jako telefonní karta. Cena se bude pohybovat od 10 do 50 \$.

Řím očekává 25 mil. hostů. Zatím se nedaří získat potřebný počet dobrovolných pomocníků, kterých by mělo být 100 tisíc. K dispozici je zatím čtvrtina potřebného počtu.

-KNA-

Skrytý nepřítel

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

Spravedliví budou zářit jako slunce

Ježíš Kristus, vtělené Slovo, pokračuje dnes ve svém výkladu, který tě má přivést k chápání podstaty Božího království. Použije i tentokrát svou oblíbenou metodu: podobenství. Ale pro ty, které si vyvolil a kteří poslechli jeho pozvání, doplňuje své lekce zvláštním komentářem. Patříš mezi ně i ty. Velmi mu záleží na tom, abys porozuměl. Ujisti jej, že s pomocí jeho Svatého Ducha, který nám přichází na pomoc v naší slabosti, chceš mu naslouchat s takovou otevřeností, jakou od tebe právem očekává.

V dnešním podobenství tě ještě jednou zavede na obilné pole. Prosté obrazy z každodenní skutečnosti ti mají umožnit, abys nahlédl do samé podstaty lidských dějin, které jsou ustavičnou konfrontací dobra a zla.

Nebeský Hospodář neseje nic jiného než *dobré semeno*. Jsí opravdu přesvědčen, že jeho semeno ti nemůže nikdy přinášet špatné ovoce? Tento Hospodář je ovšem také jediný možný pramen všeho skutečně dobrého. Začneš-li hledat dobro kdekoli jinde, znamená to ve skutečnosti, že se budeš vzdalovat od jediného Původce a Zdroje všeho dobrého. Každý odklon od Boha je současně nástupem cesty ke zlému. Mluvit o dobru bez Hospodáře je něco jako krádež nebo plagiát, ba co více, je to jeho deformace, protože to znamená odlučovat dobro od jeho nejvládnější podstaty. Dobro bez Boha nezůstane dobrem.

To je také hlavní důvod smutné skutečnosti, že na poli dějin bují vedle pšenice i plevel. Odkud se tu vzal? *Když lidé spali*, přišel nepřítel. Je tu tedy ještě někdo jiný, kdo neseje s Bohem a kdo má zájem o tvoji úrodu. Ježíš jej nekompromisně nazývá pravým jménem: Je to nepřítel, onen *velký drak a jeho andělé*, kteří *neobstáli a přišli o svoje místo v nebi*, *starý had nazývaný ďábel a satan*, *svůdce celé země*, který byl *svržen na zem a jeho andělé byli svrženi s ním*.⁽¹⁾

Všimni si, že tento zavilý nepřítel dobra může zasévat své zlo především tehdy, když se o něm neví. Vyhovuje mu, když *lidé spí*, když nevnímají jeho přítomnost. Ale nejlépe se mu daří, když usnou natolik, že přestanou připouštět i jeho existenci, když zcela zapomenou na jeho závislou zlobu, prohanost a nenávisť, a dokonce si v něm hledají spojence a přítele. Pak může bez zábran rozsévat i za bílého dne. Nepodařilo se mu i v tobě uspat vědomí, že máš ustavičně proti sobě osobní vysoce inteligentní duchovou bytost, která soustavně a cílevědomě neusiluje o nic jiného než o tvou záhubu?

Co si tedy počít se zlem, které bují kolem, kromě toho, že se zla sami varujeme? Ježíš nám neukládá, abychom sami trhali a hubili plevel. Nejsme ani schopni dostatečně rozlišovat. Je tu nebezpečí, že bychom při trhání plevele vytrhali z kořenů i pšenici. Teprve v době žní dozraje všechno do své pravé a neodvolatelné podoby. Konečným oddělením pšenice od veškerého plevele pověří Hospodář své anděly. Pro tebe je rozhodující, aby sis v každém prostředí uchoval kvalitu dobré setby a důvěru v Ježíšovo slovo. Zlo, jakkoliv je drzé a podlé, nepřeroste a neudusí dobro. I ta nejmenší semena z Otcových sýpek, která nalezla úrodnou půdu, mají před sebou dobrou perspektivu. Nepatrné *hořčičné semínko* nakonec přeroste všechny ostatní byliny, troška *kvasu* je schopna prokvasit všechno těsto. Zlo naopak nemá nejmenší vyhlídku na konečné vítězství. Každý jeho dočasný triumf je víc než jen dočasný. Ježíš tě nejen ujišťuje, že je odsouzeno k zániku, ale také tento zánik přesně definuje. Tady už nemluví v podobenstvích, nýbrž se vyslovuje zcela jasně: *Tak jako se plevel sbírá a pálí, tak bude i při skonání věků*.

Kdo v čase žní bude shledán jako *syn zla*, který setrvává v nepravosti a pohoršení, toho čeká *ohnivá pec*. Tajemství veškerého zla je v dobrovolném a svévolném odmítání Boha. Konečným naplněním zla je pak beznadějně definitivní odloučení od veškerého dobra, takže zbude jen *pláč a skřípění zubů*. Abys o tom neměl nejmenších pochyb a nemohl to pokládat za nahodilou nadsázku, Ježíš svá slova dvakrát důrazně opakuje a nakonec se ještě ptá: *Rozuměli jste tomu?*⁽²⁾ O trojúhelníku ďábel – zlo – ohnivá pec mluví tedy Ježíš jako o nejskutečnější skutečnosti. Každý člen této trojice nutně podmiňuje oba ostatní. Nedej se oklamat. Zlehčovat a zpochybňovat kteréhokoliv z nich znamená popírat i ty ostatní a popírat je znamená vysmívat se věčnému Slovu, jako by mluvilo jen tak do větru, jako by jen strašilo nevědomé duše. Bůh však nikdy nestráší svou svrchovaností. To, že je Pánem, činí jej *shovívavým ke každému*. *Vede nás se vši šetrností*. K čemu by však byla jeho shovívavost, kdyby tu nebyla reálná hrozba, že se můžeš navěky odloučit od Původce veškerého dobra, protože sis nepřipouštěl zlobu Nepřítele? *Kdo má uši, slyš!*

Pane, dej, ať pevný ve víře a naději planu láskou a věrně vytrvám na cestě tvých přikázání.⁽³⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Zj 12,9; ⁽²⁾ Mt 13,51;

⁽³⁾ srov. vstupní modlitba

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 12,13.16–19

Kromě tebe není boha, který by se o všechno staral, nemusíš dokazovat, že soudíš spravedlivě. Neboť tvá moc je základ spravedlnosti a to, žeš pánem, činí tě shovívavým ke každému. Vždyť sílu ukazuješ jen tomu, kdo nevěří v tvou svrchovanou moc, a trestáš vzdor těch, kdo ji znají. Ty však, který vládneš silou, v mírnosti soudíš a nás vedeš se vši šetrností, neboť kdykoli chceš, máš moc vzdýcky v ruce. Takovým jednáním jsi poučoval svůj lid, že spravedlivý musí být lidumilný. Svým synům poskytuješ radostnou naději, že po hříchu dááš příležitost k lítosti.

2. čtení – Řím 8,26–27

Bratři! Duch nám přichází na pomoc v naší slabosti. Vždyť ani nevíme, oč se máme vhodně modlit. A tu sám Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit, a (Bůh), který zkoumá srdce, ví, co Duch žádá, a že jeho přimluva za křesťany je ve shodě s Boží vůlí.

Evangelium – Mt 13,24–43

Ježíš předložil zástupům toto podobenství: „Nebeské království je podobné člověku, který naseł na svém poli dobré semeno. Ale když lidé spali, přišel jeho nepřítel, rozházal mezi pšenici plevel a odešel. Když pak oseň vyrostlo a nasadilo na klas, tehdy se ukázal i plevel. Tu přišli služebníci k hospodáři a řekli mu: ‚Pane, co pak jsi naseł na svém poli dobré semeno? Odkud se tedy vzal plevel?‘ On jim odpověděl: ‚To udělal nepřítel.‘ A služebníci mu řekli: ‚Máme jít a sesbírat ho?‘ On však řekl: ‚Ne. Jinak byste při sbírání plevele mohli s ním vytrhat i pšenici. Nechte obojí spolu růst až do žní, a o žních řeknu žencům: Nejprve seberte plevel a svažte ho do snopků k spálení, ale pšenici shromážděte do mé stodoly.‘“ Předložil jim další podobenství: „Nebeské království je jako hořčičné zrno, které člověk vzal a zaseł na svém poli. Je sice menší než všechna semena, ale když vyrostlo, je větší než ostatní zahradní rostliny a stane se z něho keř, takže přilétají ptáci a hnízdí v jeho větvích.“ Pověděl jim jiné podobenství:

Pokračování na str. 8

»To už dnes...«

Ze všech témat, která se stanou předmětem prvního sněmu našich diecézí, pokládám za nejméně šťastná všechna ta, která by měla být vedena tendencí přizpůsobovat církevní nauku i praxi a pastorační metody zvyklostem a požadavkům lidí s tím odůvodněním, aby se pro ně Církev stala více přitažlivou.

Trend ústupkové popularity nastoupily mnohé západní církve již záhy po koncilu, ale žádná z nich nezaznamenala díky tomu vzestupnou tendenci. Naopak. Při každoroční statistické bilanci jsou rády, jestliže trend růstu odpadů se alespoň dále nezvyšuje.

Ohlédněme se zpět do posledních let. Jakou cestu jsme nastoupili? Cestu zpoždňování křesťanství. Kdykoliv rozmlouvám se staršími věřícími, kteří mají v živé paměti, jak to vydalo v Církvi v době jejich mladosti, nikdy neslyším uspokojení nad tím, že byli zbaveni »středověkého předkoncilního břemene«. Spíše s politováním mohli vypočítat, co všechno kdysi bylo a co **dnes už není**.

Máme celou řadu kněží, kteří se neodvážejí veřejně připomenout věřícím jakoukoliv jejich povinnost, ale neopomenou zdůraznit před každým »zrušeným« svátkem, že **dnes už není** povinností účastnit se ten den mše svaté. Jak velká řada by to byla, kdybychom začali vypočítávat, **co všechno se už dnes nemusí?** Není tomu nakonec tak, že nechut k tomu, co bylo »před koncilem«, je neochotou k tomu, co je náročnější? Začíná se tak, že stát je pohodlnější než klečat, uklonit se je pohodlnější než pokleknout, modlit se česky je pohodlnější než modlit se latinsky, kratší modlitba je pohodlnější než delší, udělat si obřad podle svého je pohodlnější než se podřít rubrikám. Jsou ovšem kněží a věřící, kteří v nastoupeném trendu **to už dnes...** začali vyví-

jet svou vlastní iniciativu, která se nezastavila ani před Desaterem. Budeme-li postupně odbourávat všechno, co někomu **dnes už** případně nepohodlné, ocitneme se zanedlouho docela na dně. Volání po »demokracii« v Církvi není nic jiného než snaha zakotvit takovou praxi, aby bylo možno odmítnout kohokoliv a cokoliv, co se **dnes už** někomu nelíbí a co pokládá za nepopulární. Kdo šíří v Církvi podobnou mentalitu, je pro ni ve skutečnosti daleko nebezpečnější než zavilí vnější nepřátelé.

Přibývá mladých křesťanů, odchovanců různých společenství kolem některých kněží, tu řádových, tu diecézních. Jestliže je tato společenství z populistických důvodů nevedou důsledně k prohlubování křesťanské náročnosti, opravdové zbožnosti, obětavé horlivosti a pospolitosti s celým farním společenstvím, vyznačují se pak tito mladí spíše jen svým elitářstvím a přehnanou kritičností na adresu Církve a jejích představitelů. Tam, kde se hlavním kritériem stala líbivost, víra nezapustí kořeny a zůstane jako semeno, které padlo na pokraji cesty.

Jan Pavel II. při svých četných setkáních s mládeží si nikdy mladé lidi nekupoval snížením nároků. Naopak. Vyzývá je soustavně, aby neobjasně nastoupili cestu k vrcholům svatosti. Nezdá se, že by mu pro tuto jeho náročnost ubývalo mladých obdivovatelů.

Politika ústupků odbourává postupně ve vědomí lidí pocit závazku a odpovědnosti a vychovává je i psychologicky k neochotě přijímat náročné závazky, a pokud nějaké přijali, k neschopnosti tyto závazky dodržet, jakmile vyžadují i docela malou oběť. Katoličtí křesťané by měli být přímo křiklavým příkladem toho, že je možno dodržet manželský slib ve věrnosti a lásce až do smrti. Místo

toho musí Církev řešit problémy, co si počít s rostoucím procentem rozvedených křesťanských manželů.

Řehole, které si to udělaly pohodlnější, takže jejich život je stále podobnější životu »v civilu«, nepředstavují tím pro nové adepty žádnou větší přitažlivost. Naopak, začaly vymírat. Kláštery, které našly odvahu vrátit se bezpodmínečně k původní, až neuvěřitelně »středověké« řeholi, prožívají nebývalý rozkvět. Nedává nám tím Duch Svatý jasně na srozuměnou, jak si máme počínat?

Nevím o žádné sektě, která by se nejdříve ptala, co se jejím adeptům bude líbit a jak by se jim měla přizpůsobit. Klade na své stoupence nekompromisní požadavky a zatím se nezdá, že by si sekty musely stěžovat na nezáměr. Křesťanství se stává neatraktivní nikoliv proto, že zastaralo, ale protože slevuje ze své náročnosti. Neexistuje žádná »mechanizace ani automatizace«, kterou by se dala odstranit křesťanská »dfina«, jakou představuje každodenní nesení Kristova kříže. To neznamená, že by křesťanství mělo být škarohlídkým sebetřýzněním. Evangelium je a zůstane radostnou zvěstí, ale zde se nejedná o žádnou lacinou barvotiskovou radost. Je to radost, která je plodem oběti, tak jako velikonoční jítro následuje vždy teprve po Velkém pátku.

Pokud ještě věříme, že *Duch mluví k církvím*, pak víme, že k nim mluví především prostřednictvím svatých. Čím se vyznačují svatí těchto posledních časů? Vysokou náročností. Od Terezičky z Lisieux až po otce Pia se spojuje všechny jedna společná nit, a tou je **krajní dobrovolná oběť vlastního života**. A právě takové prosté malé duše si Bůh vyvolil, aby jejich prostřednictvím neúnavně vyzýval **k obnovení náročnosti**, k nastoupení cesty oběti. Povedou-li pastýři své stádo náročnější cestou, nemusejí se

obávat, že za nimi nikdo nepůjde. Možná budou překvapeni, tak jak byli překvapeni, kolik duší se vypravilo za Pannou z Nazareta. V ostravské katedrále bylo tehdy ve tři hodiny v noci více věřících na mši svaté než v neděli dopoledne.

Ale zatím to vypadá tak, že ti, kteří chtějí jít cestou náročnosti, jsou spíše na obtíž, protože »vystupují z řady«. Jenže každý, kdo chce vystupovat k vrcholu, musí vystoupit z řady, jinak by zůstal dole jako všichni ostatní. V Kristově mystickém těle tomu není jak v nějakém spolku. Zde není normální průměrnost, ale naopak výjimečnost. Normální křesťané jsou všichni ti mučedníci, vyznavači, panny, jejichž lampy i o půlnoci hoří. **Průměrnost je tu odchylka od normálu**. Celá Kristova Církev patří na oltář, nikoliv na pohovku.

Jedinečným příkladem této náročnosti je současný papež. Jeho pastorační horlivost s přibývajícím časem nejen neopadá, ale naopak nabývá stále více na dynamice. *Stravuje jej horlivost pro Boží dům*. To však není jeho osobní aktivita. Je to aktivita nástroje, který se dal Bohu plně k dispozici, protože i on se zařadil svým **Totus tuus** mezi světce posledních časů, kteří se nabídli Bohu za oběť.

Za nejdůležitější úkol této doby, a tedy i sněmu, pokládám mobilizaci sil k hledání všech možných cest, jak vrátit našemu křesťanství opravdovou náročnost, náročnost kříže. Koho k Církvi nepřitahuje především a nade všecko kříž, není opravdovým křesťanem. Nést kříž neznamená vyhledávat to, co se mi líbí, ale přijmout jej tak a takový, jak mi Bůh a Církev ukládá. To je také základní předpoklad skutečného ekumenismu, protože ten se nemůže zrodit z ničeho jiného než z opravdové a úplné oběti.

Lubomír Štula

Kardinál Franjo Kuharić:

Byl jsem 19 let knězem, 35 let biskupem, z toho 27 let arcibiskupem v Záhřebu a 16 let kardinálem. Jako mladý biskup jsem se účastnil dvou zasedání II. vatikánského koncilu. Při čtení koncilních textů jsem měl dojem, že dojde k velké reformě Církve. Očekával jsem morální a duchovní reformu Církve v naší době, její znovuzrození. Ale co se místo toho stalo? Tisíce kněží a řeholníků opustilo svá povolání. A proč? Kvůli koncilu, odpovídají. Ale jaký koncil tím míní? II. vatikánský koncil byl mnoha lidmi zfalšován, i když při správném chápání navodil skutečnou obnovu. Mnozí nečetli koncilní texty, ale odvolávají se na ducha koncilu a chtějí vtisknout Církvi jinou tvář. Ale ptám se znovu: Které církvi? Církve je ta, kterou chtěl Ježíš Kristus. Chtít ji přizpůsobit světu znamená ji zničit... Dnes se v západních zemích spisují protesty proti učení víry, které předkládá papež a jeho biskupové. I biskupská jmenování někteří kritizují. Do pravdy vnikl zmatek. Dříve bylo jasné, co je víra. Dnes bylo svědomí posláno do vyhnanství. Ateismus svědomí je mnohem nebezpečnější než státní ateismus. A tento ateismus svědomí v mnoha případech pronikl do Církve. Církve může změnit svět, když zůstane silná, jednotná, svatá a když skuteční obrácení v každém svém členu. Církve může zachránit lidi tím, že se bude obětovat a modlit, a ne tolik diskutovat.

Svědectví dvou kardinálů

Kardinál Schönborn o svém životě v dominikánském řádu:

Narodil jsem se nedaleko Litoměřic v severních Čechách. Na konci Druhé světové války, to mi bylo jen několik měsíců, jsme museli odtud utéct. Protože jsme mluvili německy, byli jsme odtud vypuzeni. Nakonec jsme se usadili v západním Rakousku. Podnět k tomu, abych se stal knězem, nevznikl v mé rodině. Byl to náš katecheta, který dovedl u mladých lidí probudit nadšení pro kněžství. V Bludenz jsem se setkal s dominikánem P. Pavlem. Když jsem končil gymnaziální studia, řekl jsem rodičům bez obalu, že chci vstoupit k dominikánům. To jsem také udělal právě vzhledem k přátelství s tímto dominikánem.

Fra Angelico: Sv. Dominik v klášteře sv. Marka ve Florencii. Text v knize, kterou drží sv. Dominik: Mějte lásku, zachovávejte pokoru a mějte dobrovolnou chudobu. Kletbu Boží i svou svoláváte na toho, kdo do tohoto řádu vnese majetky.

Vzpomínám na něho dodnes s velkou úctou. Zůstane v mých představách jako ideál dominikána. P. Pavel byl scholastický teolog, který miloval Tomáše Akvinského a tradiční řádovou teologii. Byl asistentem P. Garrigou Lagrange na Ange-

liku. Byl typickým zástupcem velké tomistické dominikánské tradice. Ale jeho touha po vědě a studijní horlivost se pojila s takřka dětskou zbožností, blízkou lidové zbožnosti. Byl velkým šířitelem modlitby svatého růžence. To je a zůstává pro mě ideál dominikánského řádu: náležet k velké teologické tradici, což však nesmí být spojeno s intelektuální pýchou, nýbrž spíše s pokornou zbožností, blízkou lidové zbožnosti, která nachází svůj výraz např. v růženci. P. Pavel pro mě představoval tento ideál. V protikladu k tomu jsem však vícekrát mohl konstatovat, že když se tato rovnováha ztratí, utrpí tím i identita dominikánského řádu.

Vstoupil jsem do řádu v roce 1963, právě když začínal po-

lex silentii, čtení u stolu nebo společná modlitba. Během několika měsíců se všechno rozsypano a všechno strhlo s sebou rychlá sekularizace, která doslova brala dech. A neméně dramatické byly i změny v teologii. Tomáš Akvinský byl nejdříve v Německu a pak i jinde odstaven na vedlejší kolej. Na jeho místo nastoupil Bultmann a jeho bultmannovská hermeneutika (způsob výkladu Písma. – poz. překl.). To všechno bylo symptomem změny, ztráty globálního chápání Církve a řádu.

Všechno to vtrhlo dovnitř náhle, takže mnozí zůstali jako ochrnutí. Nevědělo se vůbec, jak z toho. Pro některé se to stalo dobrou příležitostí, které využili, aby změnili radikálně pohled na teologii. Členů řádu bylo stále méně. Když jsem já vstupoval do řádu, bylo nás 18 noviců z Německa a z Rakouska. Několik let nato to byli tři nebo jen dva. V sedmdesátých letech se situace poněkud normalizovala, ale ve skutečnosti nebyla dodnes překonána. Stále v ní vězíme. Určitým druhem rétoriky a jejími důsledky se problém naopak ještě zhoršil. Je to totiž rétorika, která znemožňuje, abychom vůbec jasně rozpoznávali, že jde o krizi. Tak tomu bylo již v sedmdesátých letech, kdy se tvrdilo, že se všechno děje ve znamení pokroku a zlepšení. A dodnes se krize v nové rétorice jen zakrývá tvrzením, že dnes je všechno lepší, než tomu bylo dříve.

Pokračování na str. 6

Znovu rozvíjet ducha sv. Benedikta

Opatství sv. Josefa v Clairval

Obnova a nový počátek znamená často návrat k původním kořenům. To platí zvláště pro klášterní společenství se starou tradicí, jak je tomu u benediktinského řádu. Ve Francii vznikají centra obnovené benediktinské spirituality. Příliv povolání svědčí o tom, že jsou Bohu milá.

Středověké městečko Flavigny-sur-Ozerain 60 km severně od Dijonu vděčí za svou existenci opatství, které zde bylo založeno v r. 719. Více než tisíc let, až do Francouzské revoluce, zde benediktní mniši zpívali Boží chvály. Pak zhasla pochodeň benediktnů ve Flavigny na téměř dvě století. Od r. 1977 zde opět žijí mniši.

Klášter sv. Josefa v Clairval založili tři mniši z Maylis v jižní Francii. Cílem kláštera, schváleného od počátku Svatým stolcem, bylo uprostřed pokoncilních zmatků opět pěstovat ducha sv. Benedikta spolu s kázáním ignaciánských exercicií. Toto malé společenství francouzského původu bydlelo nejdříve v provizorních budovách ve Walis ve Švýcarsku. V listopadu 1976 přesídlili do Flavigny, do budovy z r. 1700, ve které měly v 19. století voršilky biskupské gymnázium.

Budovu našli mniši v žalostném stavu. Aby v bývalých velkých ložnicích a třídách mohli zřídit klášter, bylo zapotřebí mnoho práce. Fasáda budovy je

nádherná, její obnova však stála mnoho dní trpělivé práce. Klášter potřebuje kostel, který by nahradil kapli, kde je jen velmi omezený prostor. V duchu víry se začalo nejdříve s jeho stavbou. Presbytář a chór mnichů musejí být dostatečně prostorné, aby svou šíří odpovídaly důstojnosti Pána nebe a země. Kostel se stal srdcem celého kláštera. 1. března 1979, tedy na počátku měsíce zasvěceného sv. Josefu, byla zde slavena první mše svatá a do svatostánku umístěna Nejsvětější svátost. Zde je nejdražší poklad mnichů a srdce celého kláštera.

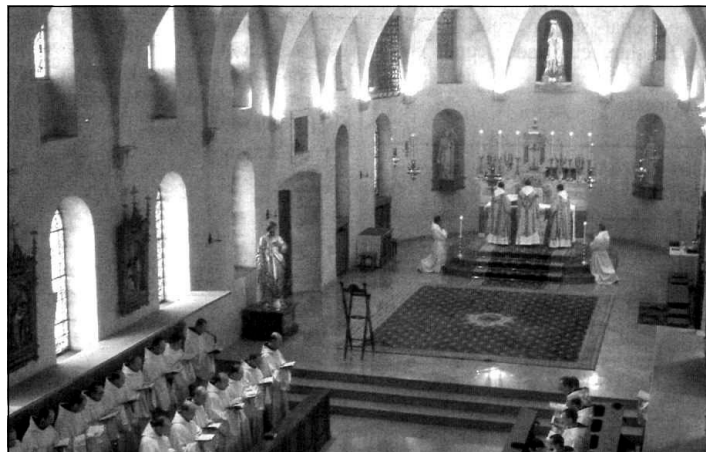
Bylo to možné díky dárcům z různých zemí. Sv. Josef, patron kláštera, klepal na dveře jejich srdcí. S velkou radostí a děkováním posvětili mniši také řadu malých kaplí pro denní slavení tichých mší, refektář, knihovnu, galerii a další.

Církevně byl klášter uznán nejdříve na zkoušku. 2. března 1988 došlo pak ke kanonickému zřízení kláštera, který byl 17. ledna 1992 povýšen na opatství. Dnes v něm žije 40

mnichů, z toho je polovina kněží. Dalších dvanáct se usadilo nedávno v diecézi Sées v Normandii, kde chtějí založit další klášter.

Den v klášteře: Ora et labora

Podívejme se krátce na jeden den v tomto prostředí. Klášter je především domem modlitby.

Svatý Benedikt připomíná slovo prorokovo: *Sedmkrát za den zpívej svou chválu*, a tím je určeno rozdělení dne. Již v 5.30 se modlí v kostele *Matutinum*. Tato latinská jitřní modlitba připomíná noční modlitby našeho Pána. Pak se otcové s bratry rozejdou k individuálnímu slavení mše sv. v různých kaplích budovy. Koncelebrovaná mše sv. se tu koná jen o Zeleném čtvrtku. Zbylý čas setrvávají v tiché adoraci, v rozhovoru duše s Bohem. Když vyjde slunce, sejdou se opět v kostele, aby zazpívali *Laudes* na oslavu Kristova vzkříšení (7.15). Pak následuje snídání.

Jak rozličné jsou Boží dary, tak jsou rozličná i povolání, a podle nich pak zaměstnání. Zatímco bratři se věnují více manuální práci, kněží a klerici připravující se na kněžství vě-

nují čas studiu. Adoraci před Nejsvětější svátostí a modlitbu růžence koná každý sám podle svých dispozic.

Vrcholem každého dne je společná konviktní mše sv. zpívaná v gregoriánském chorálu (11.15, v neděli v 10.15). Slouží ji vždy jen jeden kněz v latinském jazyce. Používá se jen původní římský kánon. Svaté přijímání se podává do úst vkleče. Posvátnosti liturgie se přikládá nejvyšší důležitost.

Po mši svaté následuje díkůvzdání anebo četba Písma svatého v cele. Před obědem pak se ještě modlí společně *Sexta*. Mniši

se pak spolu se svými hosty sejdou v refektáři k obědu, při kterém jeden z mnichů předčítá z knihy. Po obědě se za zpěvu žalmu *Miserere* odeberou v průvodu do kostela, aby se pomodlili *Nonu*. Pak následuje doba odpočinku v radostné bratrské atmosféře. Mniši zde pracují v duchu bliženské lásky. Jsou zde rozličné dílny. Klášter má tiskárnu, která pracuje pro různá nakladatelství, je zde řezba soch, malují se ikony, triptychy, které se buď rozesílají, nebo prodávají ve stánku. Mnoho práce je spojeno s úklidem a údržbou budovy a parku. Ať se jedná o zjevnou nebo skrytou práci, každou přidělenou činnost vykonávají mniši ke cti a slávě Boží.

Když se den nachýlí, scházejí se ke společnému zpěvu *Nešpor* (17.40, v neděli v 17.10). Po těchto slavnostních hodinách

SVĚDECTVÍ DVOU KARDINÁLŮ – pokračování ze str. 5

Dostal jsem od představených dovození, abych šel studovat teologii do Francie, a tak jsem odešel k francouzským dominikánům. V r. 1968, kdy krize již silně otrásla řádovým životem v Německu, ve Francii teprve začínala. Za čtyři roky nato 1972 byl největší dominikánský vzdělávací ústav Le Saulchoir uzavřen. Bylo to jedinečná instituce. Knihovna obsahovala 350 000 svazků, ze kterých čerpali velcí dominikáni jako Yves Congar a Maria-Dominik Chenu. P. Yves Congar udělal z ústavu centrum kva-

su pro tehdejší dobu. Ale v průběhu dvou let došlo k zvratu. Během několika měsíců se rozpadl řeholní život. Prožil jsem tam poslední čtyři roky před krachem. Zbyla nás hrstka, která se uchýlila do budovy pro hosty vedle vyprázdňeného domu. Zpusťla ona velká škola, o které François Mauriac řekl: Kdyby se měl Saulchoir zrušit, bylo by to jako zbořit jednu z nejkrásnějších katedrál Francie...

30giorni 2/1999
Překlad -lš-

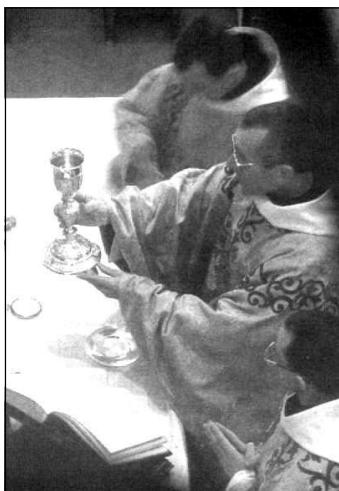
věnují se mniši *Lectio divina* (božskému čtení), které má v benediktinské tradici důležité místo mezi duchovní četbou. V 19.30 je večere. Den uzavírá modlitba *kompletáře* a poslední večerní modlitba (20.30). V chrámu, který se již halí do tmy, se zpívá *Salve Regina*, pozdrav Panně Marii končící vzýváním *O clemens, o pia, o dulcis, Virgo Maria!*

Rozjímání o životním cíli

K činností kláštera patří také pastorační péče. Aby se mužové a mladí lidé mohli účastnit klášterního života a *duchovních cvičení* podle sv. Ignáce, pořádají mniši pětidenní exercicie. Není snadné odhalit drahé kameny exercicií sv. Ignáce. V první části exercicií je účastník konfrontován s cílem lidského života: *Člověk je stvořen, aby našeho Boha a Pána chválil, ctíl a sloužil mu, a tak zachránil svou duši* (Ex. Sp. Nr. 22). Plánu Boží lásky stojí v cestě hřích, a hříšník se tak vystavuje strašnému riziku věčné záhuby. *Vezměte jho mé na sebe, říká Ježíš.* (Mt 11,29) Vzít Ježíšovo jho znamená zřít se jha ďáblova. Na konci této *via purgativa* (cesty pokání) odhaluje exercitanti milosrdenství Srdce Ježíšova, který se vydal hledat ztracenou ovci. Je pozván ke zpovědi a další den přistoupí ke svatému přijímání.

Ježíš – příklad a ideál

Pak se exercicie věnují rozjímání o příkladu a ideálu Ježíše Krista, našeho Pána. Nejdřív

ve se rozjímá o radostných tajemstvích spojených s Pannou Marií. Pak následují bolestná tajemství utrpení, pak slavné vzkříšení a nakonec pohled na život v nebi.

Exercicie se konají ve francouzštině. Náborové dopisy se rozesílají bezplatně měsíčně v rozličných jazycích. Jejich cílem je pomáhat křesťanům v jejich duchovním životě. Příklady světců především z moderní doby jsou tu spojeny s učením katolické církve. Tato korespondence a správa adres zaměstnávají třetinu klášterního společenství.

Mniši svěčují sv. Josefu, svému patronu, všechny své duchovní i pozemské potřeby. Zůstávají odkázáni na milodary, které mají umožnit další výstavbu kláštera. Klášter, který se vytrvale modlí a obětuje za nás všechny, svěčuje se sám naším modlitbám.

*Der Fels 6/99
překlad -lš-*

POSELSTVÍ ZÁSTUPCŮ CÍRKEVNÍCH Hnutí A NOVÝCH KOMUNIT NA SETKÁNÍ „VELEHRAD '99“

S biskupy Čech, Moravy a Slezska se ve dnech 2. – 4. července 1999 ve Starém Městě sešli zástupci 19 církevních hnutí a nových komunit, mezi nimi také zástupci Mariánského kněžského hnutí. V závěru přijali toto poselství:

Je pro nás, účastníky Kongresu církevních hnutí a nových komunit Velehrad '99, velkou radostí, že můžeme navázat na loňské setkání papeže s církevními hnutími a novými komunitami v předvečer Letnic na náměstí Sv. Petra. Svatému otci vděčíme za myšlenku společného setkání hnutí a komunit s biskupy.

Na kongresu, kterého se zúčastnili zástupci devatenácti hnutí a nových komunit z České republiky, jsme se věnovali teologickým pohledům na podstatu hnutí a na jejich místo v církvi. S vděčností jsme přijali poznání, že jsou darem Ducha svatého pro dnešní dobu a odpovědí na sekularizaci, která se stále více šíří ve společnosti. Hnutí a nové komunity nabízejí možnost žít radostný osobní vztah s Ježíšem, který může uhasit žízeň po Bohu, přítomnou v srdci každého člověka. Jsou také místem, kde se rodí mnoho duchovních povolání.

Za důležité rovněž považujeme připomenutí, že charismatický rozměr spolu s institucionální stránkou patří k podstatě církve a přispívá k její obnově.

Na základě svědectví, která na kongrese zazněla, jsme poznali, že je to jeden Duch, který nás povolal do jednotlivých společenství a který nás dále vede.

Prožili jsme radost ze setkání tolika různých spiritualit. Cítili jsme obdiv a úctu ke spiritualitě druhých a zakusili potvrzení a ujištění vlastního povolání. Souzní to se slovy apoštola Pavla: „Jako je v jednom těle mnoho údů a nemají všechny stejný úkol, tak i my, ač je nás mnoho, jsme jedno tělo v Kristu a jeden druhému sloužíme

jako jednotlivé údy.“ (Řím 12,4–5)

Hnutí a nové komunity v církvi jsou vyjádřením specifických charismat, darů Ducha svatého. Naše vděčnost patří též našim zakladatelům, kteří tato charismata rozpoznali a přijali. Úkolem nás všech je tedy být věrni tomuto obdarování.

To, co nás však spojuje, je láska. Jaká by měla být naše láska, kterou máme žít mezi sebou? Prvním požadavkem je, abychom milovali všechny lidi, protože tak miluje nebeský Otec. Neboť „...on dává svému slunci svítit na na dobré i zlé a dešť posílá na spravedlivé i nespravedlivé.“ (Mt 5,45)

Druhým požadavkem je, abychom milovali jako první, neboť tak miluje Bůh. On dal svého Syna za nás, když jsme byli ještě hříšníci (srov. Řím 5, 8).

Na kongresu jsme přijali výzvu, abychom tak zkusili žít hned. Milujme členy ostatních hnutí jako bratry a sestry našeho společenství, milujme je jako první, třeba jen úsměvem, aby o nás svět mohl opět říci jako o prvních křesťanech: Podívejte se, jak se milují, jeden za druhého je připravený dát život

Pokračování na str. 8

Jestliže chceme zničit nějaký národ, musíme nejdříve zničit jeho morálku. Pak nám padne do klína jako zralé ovoce.

Vladimír Iljič Lenin

Jestliže se sexualita konzumuje jako každé jiné potěšení, není to výraz vnitřní svobody, nýbrž vede k novým duševním napětím a k vnitřní prázdnotě.

Peter lauster, psycholog

∞
(srov. Tertulián, Apologeticum 39,7).

Vybízí nás k tomu Boží slovo, které zaznělo při modlitbě: „Je-li možno povzbudit v Kristu, je-li možno posílit láskou, je-li jaké společenství Ducha, je-li jaký soucit a slitování, dovršte mou radost a buďte stejné myslí, mějte stejnou lásku, buďte jedné duše, jednoho smýšlení, v ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu. Necht' je mezi vámi takové smýšlení, jako v Ježíši Kristu.“ (Fil 2,1–5)

Tyto dny pro nás znamenají první kroky nové zkušenosti – spolupráce hnutí a nových komunit s biskupy a připravenost hnutí pracovat na vzájemné jednotě. Je to začátek něčeho nového v místní církvi, když se s nimi papež setkal v předvečer Letnic na náměstí Sv. Petra.

Věfme, že se za rok opět sejdem. Přenesme nyní tuto atmosféru do našich společenství, ale také do diecézí, do farností, zaměstnání, škol, domovů i do celé společnosti.

Byl také přijat text dopisu Sv. otci Janu Pavlovi II.:

Svatý otče, my, účastníci Kongresu církevních hnutí a nových komunit v České republice, spolu s našimi biskupy Vám chceme vyjádřit hlubokou vděčnost za Letnice 98, které byly inspirací i pro toto naše setkání. Děkujeme za to, že jste Vy a Vaši předchůdci rozeznali v laických hnutích vanutí Ducha Svatého a že jste je vždy s pastýřskou láskou podporovali. Přijímáme Vaši výzvu, abychom pracovali pro jednotu církve, abychom byli poslušni svých biskupů. Chceme se „pokorně zapojit do struktur místních církví a do farností...“ Modlíme se za všechny Vaše úmysly a ujišťujeme Vás o naší věrnosti církvi. Prosíme o Vaše otcovské pozhnání.

Začarovaný, zakletý, prokletý nebo co?

Písmo svaté nenechává nikoho na pochybách, že v neviditelném světě duchovních bytostí působí jako pomocníci dobří duchové, kteří jako Boží poslové zasahují do dějů světa i jednotlivých lidí.

Není ovšem také žádné pochybnosti, že Písmo svaté počítá také s existencí a působností zlých, Bohu i člověku nepřátelských bytostí: satanem a jeho démony.

Počet lidí, kteří jsou narušeni satanskými praktikami, je mnohem vyšší, než se původně soudilo. Lékaři a psychologové stojí před záhadou. Nepoznaný myšlenkový svět mnoho věcí zahaluje a mate. Církev k této problematice zaujímá jen s obtížemi nějaké stanovisko a v konkrétních případech odkazuje ty, kteří hledají radu, na psychiatry. Ale u těch zpravidla osvobození nenajdou.

Víra v reálnou Boží pomoc při přemáhání démonických sil se převážně vytratila. Osvobození se nehledá u těch, kteří jsou k tomu povoláni. Teologické vzdělání v tomto směru je příliš skoupé. Stále více psychologů a lékařů se otevírá této oblasti a hledají kompetentní teologické partnery jako své spolupracovníky.

Situace

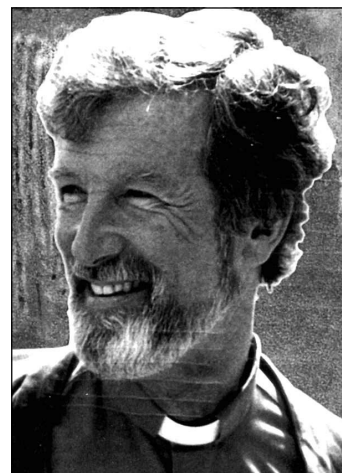
Důstojný pane Müllere, prosím vás, pomozte nám. Od smrti mého manžela před půl rokem není něco na našem statku v pořádku. Máme velké zemědělství, třicet krav, vepře, kuřata. Po smrti manžela nedávají krávy žádné mléko, strojní park ustavičně stávkuje. Moje děti (4 a 5 let) mají každou noc strach a vidí nějaké bílé postavy. A co je nejhoršího, na střeše je každou noc slyšet rachot a rány, které vedou k zbláznění. Náš pan farář nechce k nám přijít. Říká, že je to všechno jen fantazie anebo přirozeně vysvětlitelné věci. Pomozte nám, prosím vás, nebo nás to zničí...

Takové a podobné telefony se ozývají denně z celého Německa a Rakouska. Zdá se, že těchto problémů přibývá. Mnoho kněží tvrdí, že je to psychologicky vysvětlitelné, že neexistují žádné démonické síly a žádné signály spojené s dušemi zemřelých. A tak odkazují zoufalé lidi na psychology a odmítají požadovanou službu modlitby. Jiní se domnívají, že modlit se je třeba teprve tehdy, když je dokázáno okultní (měli by říct démonické) pozadí. Ale dokázat se nedá nic. Zůstávají jen dohady, ale to samo ještě není důvodem k tomu, abychom odpírali pomoc modlitbou.

LITURGICKÉ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

„Nebeské království je jako kvas, který vzala žena a zadělala ho do tří měřic mouky, až se všechno prokvasilo.“

To všechno mluvil Ježíš zástupům v podobstvích a bez podobství k nim vůbec nemluvil. Tak se mělo naplnit, co řekl prorok: „Otevřu ústa v podobstvích, vypovím, co bylo skryté od založení světa.“ Potom rozpustil zástupy a šel domů. Jeho učedníci k němu přistoupili a prosili: „Vylož nám to podobství o pleveli na poli.“ Odpověděl: „Ten, kdo rozsévá dobré semeno, je Syn člověka, pole je svět. Dobré semeno jsou synové Království, plevel jsou synové toho Zlého. Nepřítel, který ho zasel, je ďábel. Žeň je skonání věku, ženci jsou andělé. Jako se sbírá plevel a spaluje v ohni, tak bude i při skonání věku. Syn člověka pošle své anděly, ti posbírají z jeho království všechny svůdce a ty, kdo dělají nepravosti, a uvrhnou je do ohnivě pece; tam bude pláč a skřípění zubů. Tehdy budou spravedliví v království svého Otce zářit jako slunce. Kdo má uši, slyš!“

Dr. Jörg Müller je klinický psycholog a katolický řádový kněz (palottin). 24 let pracuje jako psychoterapeut.

Jiní jsou zcela přetíženi, během svého studia o takových fenoménech neslyšeli a nechají ty, kteří hledají pomoc, stát na dešti. Někdy takto opuštění hledají pomoc v mimocírkevních kruzích, a tak jen spadnou z deště pod okap.

O týden později jsem přijel na výše uvedený statek, nechal jsem si podrobněji popsat všechny události, pomodlil jsem se s celou rodinou, prošli jsme všechny prostory a všechny stáje, požehnal jsem dům, dvůr, dobytek i stroje. Paní se zmínila jen tak mimochodem, že manžel zemřel nesmířen se svým sousedem, se kterým měl spor kvůli hraničnímu kameni. Slíbil jsem, že za něho odsloužím mši svatou.

Po třech týdnech paní telefonovala, že situace se v mnohém zlepšila, že na statku je to mnohem lepší, ale ještě ne docela. Rámus na střeše se ještě občas ozve, ale je již slabší. Teprve po novém požehnání a mši svaté, kterou jsem odsloužil za tři dny za otce i za celou rodinu, a po intenzivní modlitbě zmizely všechny příznaky a na statku panuje klid.

Kdo se pokládá za osvíceného a »otevřeného světu«, bude mít těžkosti se zařazením takto-

vých fenoménů. Kdo se však těmito věcmi intenzivně zabývá, a to jak z psychologického, tak z biblického hlediska, a má také dlouholeté zkušenosti ze styku s takovými jevy, ten má jiný názor, který jde mnohem dále.

Jestliže je to všechno pouze obrazotvornost, lépe řečeno produkt nemocného mozku a nemocné duše, selhává veškerá tradiční terapie, zatímco zvláštní modlitba o osvobození vede k uzdravení, pak se naskytá otázka, proč je tak málo těch, kteří jsou ochotni vyslovit příslušnou modlitbu?

Modlitba není nikdy marná. Zapírat to je nezodpovědné a odporuje to poslání, které máme od Ježíše Krista. Nemluvíme tu o exorcismu par excellence, nýbrž o modlitbě o osvobození, kterou může vyslovit každý křesťan, a zvláště kněz.

Situace je velice špatná. Obrátil jsem se na všechny německé biskupy s prosbou, aby mi sdělili, kdo je v jejich diecézi odpovědný za tuto službu duchovního osvobozování a kdo je pověřeným exorcistou. Na 27 dotazů jsem obdržel pět velmi přátelských odpovědí, z nichž tři byly použitelné. Ostatní biskupové, resp. generální vikáři mlčeli.

Dělám pozoruhodné konstatování: Na jedné straně mizí víra a znalosti o působení démonických sil, na druhé straně přibývá přívrženců satanských skupin a čarodějnických kroužků. Na jedné straně je stále méně kněží, kteří jsou ochotni otevřít se této oblasti a brát postižené lidi vážně; na druhé straně se množí u mne dotazy lékařů i primářů a psychologů a požadují uspořádání semináře k dalšímu vzdělávání v této neznámé a tabuizované oblasti.

Zlehčování a přehlížení d'ábla zesměšnilo jeho moc do té míry, že v očích mnoha lidí už nevpadá věrohodně.

Ježíš nás varuje před těmito mocnostmi a nazývá d'ábla

knížetem tohoto světa, lhářem a zhoubcem, řvoucím lvem, Belzebubem, knížetem zlých duchů, svědцем a odpůrcem. Vyhání jej z posedlých a zplnomocňuje apoštolů, aby to také činili v jeho jménu.

Nejedná se pouze o vnitropsychickou dynamiku ničivého, o nějakou personifikaci zla, ale o osobní bytost.

Ježíšovy řeči o satanovi a jeho vyhánění nejsou pouhým výrazem jeho doby, není to pouhé symbolické jednání. Kdo tvrdí, že d'ábel neexistuje a že jej nelze dokázat, překračuje hranice vědecké exaktnosti.

Ovšem, zní to dospěle a vědecky, když mluvíme o d'áblu jako o »psychickém mechanismu«. S takovouto neutrální, rádobou vědeckou řečí je možno vystoupit kdekoliv. Víra přišla sice zkrátka, ale učitelské křeslo je zachováno...

Ničivá démonická zloba je známá odedávna, neotevřela nám oči teprve esoterika a vlna New Age.

Kdo se vědomě přikloní k dobru a bojuje proti zlu, je záhy konfrontován se zlem, a to

Kletby jsou výsledkem zášti

nejen čistě lidským. Proto světcí udělali tuto intenzivní zkušenost, protože **kdo nevystupuje proti zlu, protože mu nevěří, ten je nezažije, i když stojí uprostřed něho.**

Učení o d'áblech nebylo nikdy předmětem výslovného výroku učitelského úřadu Církve,

a to jednoduše proto, že tento bod nebylo nikdy třeba hájit proti heretikům. Papež Pavel VI. řekl v jednom projevu 15. listopadu 1972: **»Satanův dým již pronikl do Církve«,** a řekl velmi jasná slova: **»Kdo odmítá uznat existenci démonických bytostí, opouští oblast biblické a církevní nauky...«**

A tu už opustilo mnoho křesťanů a mezi nimi i kněží. A protože se v této oblasti nevzdělávají, přehlížejí zcela zkušenosti poustních otců, mystiků a exorcistů ve světě stejně jako současných proroků a vizionářů. Jejich znalosti na to nestačí.

Odkazují na vidění pekla u vizionářů z Fatimy, na příslušné zkušenosti a informace sv. Jana Bosca, na démonické jevy kolem sv. faráře Arského, na výpovědi Matky Boží v Medjugorje, která neúnavně vybízí k obrácení a poukazuje na d'ábovy intriky. Vizionářka Mirjana Dragičevićová měla 14. dubna 1982 d'ábelské vidění: d'ábel přišel v postavě Matky Boží. Mirjana prohlédla tento podvod a slyšela pak následně od skutečné Gospý: **»Musíš vědět, že satan existuje. Toto století**

je století jeho moci. Ale brzy bude jeho moc zlomena.«

D'ábla není možno ani dokázat, ani popřít. Můžeme jej poznat jako někoho, kdo tahá za drátky a vyvolává mnoho děsných procesů. Ale není tomu tak, že by vězel pouze za obzvláště nápadnými poruchami;

Satanismus nejvíce ohrožuje děti

věží častěji za detaily, tam, kde jej lidé vzhledem k nedostatku rozlišovacího nadání nebo pro svou duchovní slepotu vůbec ani netuší. Jeho geniálním dílem je, že vyvolává u lidí víru, jako by vůbec neexistoval. Neboť pak může docela nerušeně působit.

Satanismus dnes

Ve většině velkých měst všech zemí se shromažďují satanisté, kteří si vytyčili za úkol při pravidelných satanských mších proklínat kněze a vůbec Církev, obtěžovat je pomocí magických praktik všemi možnými obtížemi a nemocemi a konat zlo. Tito lidé jsou k nerozeznání, protože vystupují nenápadně; může to být dobře oblečený pán ze čtvrtého poschodí; může to být okouzující dáma ze sousedního domu. Určitě zanechávají některá setkání d'ábelského typu po sobě pozoruhodný pocit chladu. Je obtížné se k nim přiblížit především pokud se člověk projevuje jako jejich protivník. Některé satanské kruhy praktikují zvrhlé sexuální rity, poškozování mrtvol, incest, sodomii a mnohé jiné.

Města Memmingen, Mnichov, Frankfurt a Saarbrücken jsou nejznámější místa takových kroužků, v Rakousku se jim podobají Vídeň a Linec. Velmi podrobnou dokumentaci o moderním satanismu shromáždili a zveřejnili bratři Guido a Michael Grandtovi. Doporučuji tuto četbu především

Pokračování na str. 10

V Německu působí 90 tis. věštců

kněžím a učitelům, protože představuje s odstrašující důkladností pozadí a metody působení okultních praktik.

Kdo se domnívá, že se jedná o pozdně pubertální hříčky několika podvyvinutých typů, ten nerozpoznal vážnost situace. Já sám jsem byl již terčem jejich démonických machinací a jsem přesvědčen, že mě stále mají na mušce. Ostatně zaujímám k tomu veřejně stanovisko a jako kněz jsem v ustavičném boji proti mocnostem temna.

Jakkoliv beru ďábla vážně, nemám z něho žádný strach. Víím, že jsem v Božích rukou, a pak může mnichovský satan-ský kněz (je to odpadlý skutečný kněz) dělat, co chce. Tak se např. pokoušel vyslovit nad mou fotografií v nabídkovém albu knih kletbu, která měla způsobit smrt vyhladováním.

Satanistům jde konec konců o moc. To je pro ně dostatečný důvod, aby usilovali o zničení Boží Církve a jejích kněží, kteří dostali etiketu »konzervativní«. Ale Ježíš slíbil své Církvi svou přítomnost; ona nikdy nezahyne, ani tehdy ne, když se zdá, že tomu již všechno nasvědčuje. Dojde zcela náhle k zvratu a k záhubě jejich protivníků. Tak to viděl také sv. Jan Bosco, jehož sny se všechny uskutečnily.

Jestliže působí požehnání, působí i kletba

Mnozí lidé si neumí představit, že zaklínání může mít velmi bolestné a konkrétní účinky. Jen v Německu působí 90 000

lidí v oblasti věštění, kartářství a čarodějství. Ročně se dostane do Německa 30 tun ďábelského lejna (Asa Foetida) z Asie (je to směs lidských plodů, žab, krve a bylin). To má sloužit jako prostředek proti čárům, ale je-li libo, také jako jejich nástroj. I v křesťanských knihkupectvích dostanete jeden z neznámějších magických prostředků.

Bible magii výslovně zakazuje: *Nikdo nesmí vyvolávat duchy, zapřísahat mrtvé, provádět čáry... Kdo to činí, ten se mi hnusí.* (Dt 18,10n) Naopak pozitivní účinek požehnání je tu jako prostředek na mnoho problémů. Je v tom protiklad a výraz našeho rozděleného myšlení.

Nejčastějším důvodem pro vyslovení kletby, zaklínání apod. je závist a zloba, žárlivost a lakota. Typické jsou náhle se vynořující problémy, časté nehody, dědické spory nebo zklamané lásky... Je to vždy znovu a znovu udivující, že kletby opravdu působí, a člověk se ptá, jak to.

Tu jsou použity talismany nebo darovány předměty, na které je položena kletba, jindy se použijí sexuálně-magické praktiky nebo loutky, které představují protivníka, nebo se podstrčí někomu lístek, na kterém jsou zaznamenány tajemné znaky... fantazie na to nestačí, aby si představila toto šílenství.

Učitelé a kněží dnes nemají odvahu, aby řekli rozhodné slovo, včas varovali a upozornili na negativní důsledky. Bojí se, aby nepřišli o sympatie. Tak se naše teologie stala příliš plytkou. Hlásáme blahosklonného Boha, který přehlíží naše viny. Ale kdyby se zítra opět na světě objevil Kristus, jak o tom zpíváme každoročně v adventě, nemálo lidí by dostalo strach.

Proto bychom si měli navyknout, abychom svým přátelům i nepřátelům žehnali; protože požehnání je silnější než kletba. A každé požehnání i kletba

padá zpět na toho, kdo je vyslovil. Ježíš nám výslovně doporučuje: *...žehnejte těm, do vás proklínají; prokazujte dobro těm, kdo vás nenávidí!* (Lk 6,28)

Satanova lest

Satan je navýsost rafinovaný. Zná naše slabosti a sklony. Jeho taktika spočívá v tom, že dohání tyto sklony do krajnosti... Nyní nestojí ďábel sám v boji proti jednotlivým lidem, ale zasahuje až do společenských struktur... Můžeme konstatovat, že zlé síly se obracejí proti těm lidem a zotročují svobodu u těch, jimž zatemňují rozhled. Toto zatmění činí člověka stále více slepým vůči skutečným poměrům. Časem dochází k tomu, že stále větší počet věřících lidí nahrazuje svou každodenní křesťanskou praxi novopohanskými náhražkami. Ztratili jakýkoliv přirozený dar rozlišování.

Dnes jsou i takoví kněží, kteří dokáží věřit jak na převtělování, tak na vzkříšení z mrtvých, přičemž si nejsem jist, zda opravdu věří na tělesné zmrtvýchvstání Ježíše Krista.

Kde zmizí víra, nastupuje náhradní víra. **Odmítání Marii-na panenství, redukování Ježíšových zázraků na pouhou schopnost činit znamení, popírání skutečné Kristovy přítomnosti v Eucharistii, to jsou všechno příznaky vstupu ďábla, otce lži.**

Můžeme tedy shrnout: Satan podněcuje k neposlušnosti a k pýše. Pomlouvá svaté, působí utrpení, bojuje proti spravedlivým, zasévá plevel, lže, navádí k hříchu, ničí duši i tělo.

Křesťan, který ještě nebyl napadán a zesměšňován, musí si položit otázku, zda žije správně.

Proti zlu však nestojíme bezmocně. Křesťanská nauka nám ukazuje, že existuje know-how pro překonání zla. Kromě modlitby, postu, úsilí a odevzdání se Božím milosrdenství existují

proti ďábelským útokům modlitby za osvobození a pro zvláště tvrdé a těžké případy velký exorcismus.

Jak se mohu chránit?

Je třeba jednoznačně prohlásit, že spiritistické praktiky, vyhledávání věšteg, spiritistických médií, neprůhledné léčebné praktiky a léčitelství mohou připravovat půdu pro pozdější nevysvětlitelné psychosomatické poruchy. Proto ruce pryč!

Konzumace drog a neřestný nevázaný život připravují duchovní podhoubí, kterým mohou pronikat zlé síly. Nejlepší prevencí je pravidelná modlitba, půst a přijímání svatých svátostí.

Při pokušeních je lepší obrátit svou pozornost k jiným věcem, zabývat se něčím jiným než ustavičně proti nim bojovat. Každodenní úkon odevzdanosti Bohu a modlitba k svatému Michaelu jsou uzdravující prostředky, abychom neupadli do rezignace, když jsem upadli do hříchu.

Každý člověk má anděla strážného, kterému by se měl světit. On a mnoho dalších nebeských duchů nás podporuje v boji proti mocnostem temna.

Kristus je vítěz; není tedy žádný důvod k úzkostem a zoufalství, i když se někdy zdá, že je všechno ztraceno. Ďábel je nafouknuté nic, které se při střetu s prožívanou láskou zcela zhroutí.

Protože křesťanský život v osamělosti je obtížný, je dobré spolupracovat s druhými, s nějakou modlitební skupinou, a tak posilovat své duchovní prostředky. Sv. Pavel nám doporučuje, abychom si oblékli Boží výzbroj: *pás pravdy, pancíř spravedlnosti, obuv odhodlanosti, evangelium pokoje, štít víry, přilbu spásy a meč Ducha, to je Boží slovo* (srov. Ef 6,14-17).

Matka Boží slíbila zvláštní ochranu těm, kdo se denně modlí růženec, především v době

Heřman Josef

Vilém Hünermann

L.

Jásot všeho stvoření pronikal duší starce, kterému ještě nikdy nepřípadal tichý steinfeldský klášter tak krásný. V srdci druhého mnicha ale byla bouře, kterou jen stěží zvládal.

Radost všech v klášteře byla převeliká, když opět spatřili Heřmana Josefa. Zvláště malí školáci byli celí bez sebe; jeho celou vyzdobili samými květy.

„To je pozdrav tvých mladých!“ řekl šťastně otec Anton, který doprovázel Heřmana Josefa do cely. „Kluky jsem ještě neviděl tak vroucně se modlit jako během tvé nemoci.“ Starému muži vstoupily do očí slzy.

„Tolik květin!“ radoval se. „Tolik krásných květin!“ O něco později šel do písárny. Otec Anton byl jediný, který ještě žil z jeho druhů z mládí. Albert, tlustý Arnulf, magistr Rudolf, všichni již byli dávno mrtví. Před pár lety přišla z Čech zpráva, že i pater Konrád zemřel.

„Co teď píšeš, Antone?“ zeptal se Heřman Josef.

„Velepíseň!“ odpověděl mu starý řeholník. „Velepíseň! Ta

by měla být poslední. Pak položíš pero. Podívej, moje ruce se začínají třást. Ale tu Velepíseň chci ještě dokončit!“

„Velepíseň,“ řekl pohnutě Heřman Josef. „Ano, to bude krásný závěr.“ Pak s úctou četl první verše, které otec Anton opatřil tak krásnými iniciálami.

Druhého dne přišel Heřman Josef opět do cely iluminátora.

„Antone,“ řekl šťastně, „chtěl bych napsat komentář k Velepíseň!“ Ale starý řeholník se začal smát:

„Tak, komentář k Velepíseň!“

„Ano, chtěl bych otevřít uši lidí pro píseň nebes. Proto chci psát o Velepíseň,“ odpověděl mnich.

„Takže o Velepíseň již psali Origenes, Řehoř Nysský, opat Bernard z Clairvaux a mnozí jiní, ale teď přijde náš Heřman Josef přesvědčený, že tito velikáni nenapsali dost o Velepíseň, a chce psát svůj vlastní komentář!“ Vrásčité obličej starého písaře se rozesmál.

„Ach, nemusíš se mi smát!“ řekl klidně Heřman Josef. „Dnes

vět dní se modlíme Otče náš, Zdravas a Sláva Otci a připojíme tuto modlitbu:

Svatý Benedikte, velký pomocníku a přimlouve, postrachu zlých duchů, plni důvěry se k tobě utíkáme ve své nouzi. Přimlův se za nás u Božího trůnu a zažeň od nás zlé mocnosti s jejich škodlivým působením. Požehnej nás, jako jsi kdysi žehnal s velikou silou.

Svatý otče Benedikte, patrono Evropy, oroduj za nás zvláště v hodině naší smrti. Amen.

*Podle přednášky v Centru pro život v Meranu
Překlad -lš-*

v noci se mi ve snu ukázala Panna Maria. Držela v ruce světlou nádobu. Řekla: „To je Velepíseň. Vezmi ji a vyčerpej.“ Namítl jsem jí, že nádoba je prázdná. Ale ona mi ukázala, že naspođu je ještě zbytek oleje. Ten mám vyčerpat. To mi poručila a pak zmizela. Takže teď, Antone, vezmu pero a budu psát komentář k Velepíseň. A mám jen jedno přání, aby mne dobrý Bůh nechal žít, dokud to nedokončím.“

„A proč je ti zrovna Velepíseň tak milá?“ zeptal se otec Anton, který mezitím zvažněl.

„Je to ozvěna, která vychází ze srdce, čistého srdce.“

ŽLUTÁ BOUŘE

Otec Anton měl Velepíseň již dávno napsanou. Přečísané iniciály namaloval svými třesoucíma rukama tak krásně, že Vilfríd, který přišel do písárny s nechutí, se rozzářil neskrývaným obdivem. Starý iluminátor připojil ještě pár slov: „Tady toho Krista jsem namaloval pro tebe a ke cti jeho Matky. Teď už jsem unavený. Milí čtenáři, modlete se za svého písaře!“

Nato odložil štětec a pero a zemřel.

Někdo jiný ale stále psal svůj chvalozpěv – Heřman Josef. Neslyšel nic z hluku tohoto světa. Znovu vypukla válka – Fridrich II. Štaufský bojoval proti již skoro stoletému papeži Řehořovi. Ale pak musel své zbraně obrátit proti svému odbojnému synovi Jindřichovi. Na východě postupovali řádoví rytíři směle kupředu. Ale nic z toho nedoléhalo do cely tichého mnicha, který přemýšlel o Velepíseň. Jeho slabá ruka se stále chápala pera, aby je brzy znavena musela odložit. Po celé týdny nosil Heřman Josef ve svém srdci třeba jediný verš. Když se pokoušel vyjádřit vše, co v něm zaznívá, byla všechna slova slabá a neobratná.

Pak roztrhl list, který právě napsal, a začal znova. Jeho duše vnímala všechnu krásu a moud-

rost, která vycházela z Písně písní. Občas na okno přisedla bílá holubice a pozorovala jej. Starému mnichovi to připadalo jako pozdrav od Duchy Svatého.

Heřman Josef byl teď již stár – bylo mu devadesát let. Jeho postava se hrbila a jeho vlasy zbělely. Ale jeho mysl byla stále svěží, i když zaměřena více dovnitř než ven. Jeho komentář k Velepíseň ještě nebyl u konce.

„S tou nádobou, kterou mi ukázala Maria, se mi vede jako vdově ze Sarepty. Oleje neubývá. Nemůžu ho zcela vyčerpat.“ Takové vysvětlení dal Vilfrídovi, který ho jednoho dne navštívil. „Ale dřív, než bude Velepíseň hotová, nemohu zemřít.“

„Jak jste daleko, otče?“ zeptal se Vilfríd a podíval se na list, který měl stařec před sebou.

„U poslední kapitoly!“ odpověděl mnich. „Poslouchej:

*Polož si mě na srdce
jako pečeť,
jako pečeť na své rámě.
Vždyť silná jako smrt je láska,
neúprosná jako hrob
žárlivost lásky.
Žár její – žár ohně,
plamen Hospodinův.
Láska neuhasí ani velké vody
a řeky ji nezaplaví.
Kdyby za lásku někdo
chtěl dávat
všechno jmění svého domu,
sklidil by jen pohrdání.“*

Třesoucím hlasem četl kněz svaté verše. „Bratře,“ řekl potom, „toto nemohu nikdy vyčerpat.“

„Dejte si na čas, otče Josefe! Máme vás rádi a chceme, aby ste tu ještě chvíli zůstali.“

„Ach, bratře,“ zamyslel se Heřman Josef „nyní vím, co je to věčnost. Tolik let se snažím vystihnout bohatství této písně, a stále nejsem u konce. To je nebe, když se lidská duše snaží vyčerpat nekonečného Boha.“

Mezi mnichy a žáky se mluvilo o tom, že Heřman Josef nezemře, dokud nedokončí Velepíseň.

Pokračování příště

nouze a v hodině smrti (Fatima 1917).

8. 8. 1985 řekla vizionářům v Medjugorje: »Satan by chtěl nyní působit silněji, protože o jeho působení víte. Vezměte svou výzbroj a porazte ho s růžencem v ruce...« Mimo to doporučila nošení posvěcených předmětů jako hradbu proti satanovým útokům (18. 7. 1985). Kdo tak činí s vírou a snaží se podle toho žít, nemusí se ničeho obávat.

Modlitby za osvobození

Kromě modlitby k sv. Michaelu, archandělu, je to především nověna k sv. Benediktu. Po de-

Mládež – násilí – média

1. října 1997: Šestnáctiletý Erich Lucke W. podřeže svou matku, jde do školy a začne ve třídě střílet. Dva žáci jsou na místě mrtví, 16 je zraněno. Dva týdny nato čtrnáctiletý Michael C. zahájí při modlitebním shromáždění pod širým nebem palbu na své modlící se spolužáky: tři usmrtí a 11 je jich těžce zraněno. O tři měsíce později v Jonesboro jsou to dva spolužáci ve věku 11 a 13 let, kteří začali střílet na školním hřišti. Když z budovy vyběhli žáci a učitelé, obrátili své zbraně proti nim. Výsledek: pět mrtvých. A intervaly se zkracují. Již za měsíc v Edinboro v Pensylvánii, přesně čtyři týdny nato Springfield v Oregonu. Pak je roční přestávka a v dubnu to opět pokračuje: »Oni se smáli a stříleli,« vypravuje jedna žačka z Littletonu. Výsledek je 16 mrtvých. O týden později vede krvavá stopa do Kanady.

Tolik případů v tak krátkém čase – to jistě není náhoda. Věda už delší dobu hovoří o dvou nejobecnějších příčinách: vlastnictví zbraní a mediální násilí. Jejich kombinace se ukazuje jako smrtelné nebezpečí a návrh prezidenta Clintona zpřísnit zákony tak, aby bylo možno koupit pistolí jen jednou za měsíc, vypadá více než směšně. Asi bude něco pravdy na rčení o nízko visícím koltu Američanů, a to nejen v mezinárodní politice. Každopádně obchod se zbraněmi patří v USA k nejvlivnějším. Žádný politik si netroufá

pustit se s ním do křížku. A od doby, co hollywoodská hvězda Charlton Heston se stal předsedou mezinárodní »Rifle-Organisation«, se ještě více zúžil okruh politiků, kteří požadují zásadní změny, a to i přes nemalý počet 40 000 usmrcených střelnými zbraněmi v průběhu jediného roku. Počet střelných zbraní v soukromém držení se v USA odhaduje na 200 mil. kusů.

Žádný rozumný člověk nebude popírat, že snadný přístup ke střelným zbraním podporuje takové masakry. Ale to je jen jedna z příčin. A pravděpodobně nikoliv ta nejhlavnější. Ten, kdo sahá po zbraní, musí být k tomu nejdříve motivován. To se děje převážnou měrou v médiích.

Amerika má krátkou paměť. Šokující série od října 1997 do května 1998 byla po létě již zapomenuta. Je to absurdní. Rodiče, kteří se sdružili a požadují zavedení účinných preventivních opatření, musejí čekat na další případ střelby ve škole, aby se jejich sdružení dostalo opět do světla ramp. Jejich protivníci jsou totiž nejen majiteli obchodu se zbraněmi, ale také televizních kanálů. Protože tam se střílí nejdříve.

Ale nejde jen o Ameriku. Násilí v médiích je globální problém, a proto se stalo zcela nezodpovědné nechávat děti u televizorů bez doprovodu a bez dohledu. Dětské psychologové připisují rodičům jednoznačně spoluvinu. Děti nemají o smrti a násilí stejnou představu jako dospělí a potřebují zcela jasné a jednoznačné signály, aby dokázaly rozlišovat mezi světem představ a skutečností. Tento poznatek může někomu připadat jako banální. Ale je třeba uvažovat o realitě na televizní obrazovce. Televizní programy nejsou zdaleka tak nevinné jako v době svých začátků. Počátkem 80. let konstatovala jedna studie v Bavorsku: Ve veřej-

nopravní televizi padne každých osm minut výstřel. V soukromých kanálech v devadesátých letech je tato frekvence výrazně vyšší.

Jako vždy i nyní víme již od šedesátých let na základě vědeckých podkladů, že televize bez ohledu na vysílaný obsah je »jedem pro dětskou duši«. Dokažuje to Američanka Marie Winnová ve své knize »Droga v obývacím pokoji«. V četných hluboce fundovaných pracích Christy Meves se již více než třicet let poukazuje znovu a znovu na stejný problém. Další odborníci jako Hentig, Gertner, Scarbath, Manfred, Förster, Holz, Petermann, Postmann, abych jmenoval alespoň některé, ukazují s otřesnou přesvědčivostí, jak televizní programy a videokazety nebezpečně vzdalují člověka od skutečnosti. Hentig mluví o světě, ve kterém »původní lidská zkušenost je stále slabší a slabší«. Máme co do činění se základní filozoficko-antropologickou otázkou vnímání skutečnosti a »odhalování pravdy«, jak to formuloval Pieper.

U dětí je toto nebezpečí největší. Ony nejrychleji ztrácejí schopnost rozlišovat mezi smrtí na obrazovce a smrtí v životě. Pro ně figurují hrdinové ze skříněk jako vzory v srdci i v rozumu, v jejich vědomí se značně pomalu odděluje vysněný svět, především tehdy, když zde chybí protinábídka skutečného světa. Když není doma nikoho, kdo by dítěti řekl něco o hodnotě světa obrazovky, utkví dítěti výstřely v hlavě až do jejich uskutečnění v životě. Viz Amerika. Ale viz také stále rostoucí čísla kriminality dětí a mladistvých v jiných zemích. Za posledních šest let se zvýšila statisticky o 80 %, v Bavorsku např. o 106 % a ve východních zemích Německa o 150 %. Každý třetí zločinec v Německu je mladší 21 let.

»Dílo na pomoc dětem« ukazuje ve své práci »Medializace a komercializace dětství« na příčinu: Média určují ve stále rostoucí míře všední den dětí. Před několika lety byly uvedeny na trh dětské televizní časopisy a zprovozněny dětské kanály. Děti jsou v prostředí svých souvěkovic vystaveny nátlaku, aby si kupovaly určité věci, na které jim jejich kapesné nestačí. Konzumní tlak pak vede k tomu, že děti tyto věci kradou. Krádeže v obchodech jsou nejčastější skutkovou podstatou. Ale kdo podlehne konzumnímu tlaku, ztrácí schopnost odříkání a sebekázně. Tomu se má dítě učit v rodině. Stejně tak jako se má v rodině učit rozlišovat mezi »moje« a »tvoje«, má se zde rozvíjet a vyhraňovat právní vědomí. Jestliže však žádná výchova neexistuje, jsou důsledky zřejmé nejen u jednotlivce, ale i v celé společnosti.

Násilí se stalo ve společnosti prvořadým problémem. Bylo zde jistě vždy, ale nebylo bráno na lehkou váhu. Média z něho udělala salónní záležitost. A to v tom smyslu, že se stalo mediálním konzumním artiklem. Je součástí spotřebního koše mediální branže. A poptávka je tu velká. Mediální odborníci i politikové diskutují maximálně o tom, jak zavázat programové pracovníky k tvorbě »společensky únosných programů«. Ale skutečně účinné kroky se činí jen výjimečně, např. v Norsku, kde byl zakázán seriál, po kterém dva žáci zabili pětileté děvčátko »jako ve filmu«. V Německu vedoucí pracovníce pro zkoumání mládeži nebezpečných tiskovin může pouze konstatovat: »Digitální hry oslavující násilí již delší dobu ovládají dětské pokoje«.

Noví hrdinové videa již nehlasají jako životní obsah dobro, ale násilí. To je na tomto fenoménu vlastně nejotřesnější. Mizí zcela rozlišovací schopnost mezi dobrem a zlem, pluralismus hodnot moderní spo-

Žijeme v nebezpečné době. Člověk ovládá přírodu ještě dříve, než se naučil ovládat sám sebe.

Albert Schweitzer

Nebojím se síly islámu, ale slabosti Západu. Na křesťanství už takřka rezignoval. Nemá žádnou závaznou mravní nauku, žádná dogmata. To vyvolává u islámu pohrdání Západem.

Peter Scholl-Latoure

lečnosti se stal »kaší na krmení duší«. Každé násilí je možné a prožívá se jako video.

Tři ze čtyř televizních diváků jsou toho názoru, že se dnes ukazuje příliš mnoho násilí. Už proto se ukazuje výchova k mediální askezi nebo alespoň k mediální dietě jako nezbytná. Protože důvěra v autocenzuru médií naprosto selhala. Nestačí pouze vymyslet nějaký kodex. I to je pouhý zdánlivý svět. Pravděpodobně to bez zákonů a bez sankcí nebude možné. To ovšem zase předpokládá, že přesně víme, co je dovoleno, a co ne, čili co je dobré, a co je jen chťič. »Odhalování skutečnosti« musí být mládeži více přiblíženo. To by měl být úkol pro média, vychovatele, školy a rodiny.

Je zřejmé, že politika v tom nechává rodiče samy. Protože i v politice se před veřejností skutečnost zakrývá. Skutečný svět a svět médií si konkurují. Jeden kreslený vtíp v New Yorku představuje Boží ruku, ukazující na politika se slovy: »Nebudeš vystupovat v televizi!« To se jeví jako největší možný trest pro politika. Pro společnost však platí: Jestliže tento ďábelský kruh zdánlivého světa, násilí, klamání dětí a zanedbávání rodin nebude brzy prolomen, bude do tohoto víru zataženo podstatně více než jen několik jednotlivců.

Bez uznání pravdy a hodnot, nemáme-li říct přímo ctnosti, kterými se dříve vyznačoval obraz člověka, hrozí společnosti nebezpečí, že skončí kolapsem. Že moudrost, spravedlnost, statečnost a umírněnost je pro dnešní společnost příliš – není to jenom proto, že mnoho mužů a žen na příslušných místech ve společnosti už na ně nevzpomíná nebo je nezná? Existují ještě další ctnosti, které by mohly zrychlující se pád do propasti zastavit.

Jürgen Liminski,
Der Fels 6/99
Překlad -lš-

Výzva božského Krále v Království jeho Vůle

Moje drahé a milované děti, přicházím mezi vás se srdcem zapáleným plamenem lásky. Přicházím jako **Otec** mezi své děti, které velice miluji, a moje láska je tak veliká, že přicházím, abych zůstal s vámi, abych žil spolu s vámi jedinou vůlí a jedinou láskou. Přicházím v průvodu svého utrpení, své krve, svých skutků a samotné své smrti. Pohledte na mne: Každá kapka mé krve, každý můj čin, každý můj krok soutěží v tom, že vám chtějí dát mou božskou Vůli; již moje smrt vám chce dát, abyste v ní povstaly k životu. Ve svém životě jsem vám všechno připravil a zajistil: milosti, pomoc, světlo, sílu, abyste mohly přijmout tak veliký dar; ze své strany jsem učinil všechno, nyní očekávám odpověď z vaší strany.

Kdo je tak nevděčným, že nebude chtít přijmout Dar, který mu přináším? Vězte, že moje láska je tak velká, že dává stranou váš minulý život, samotné vaše hříchy, všechno vaše zlo: Pohřbím je v moři své lásky, aby byly zničeny, a začneme spolu nový život, celý podle mé Vůle. Kdo má to srdce, že by mě chtěl odmítnout a nechal mě stát u dveří, aniž by přijal mou návštěvu tak otcovskou? A jestliže mě přijmete, zůstanu mezi vámi jako Otec uprostřed svých dětí; ale musíme být dokonale ve shodě a žít jednou jedinou mojí Vůlí.

Ó, jak vzdychám, jak pohnu a jak toužím, dospívám až k slzám, protože chci, aby moje děti byly spolu se mnou a žily se mnou stejnou Vůlí. Je to již takřka dlouhých šest tisíc let vzdechů a trpkých slz, jimiž volám a chci shromáždit své děti kolem sebe, abych je učinil šťastnými a svatými. Dospěl jsem tak daleko, že je volám v pláči: kdo ví, zda se nechají pohnout soucitem s mými slzami a mou láskou, která došla tak daleko, že se dusím a vzly-

kám. A mezi jednotlivými vzdechy vám opakuji: Moje děti, moje děti, kde jste? Proč nejde ke svému Otci? Proč se ode mne vzdalujete a bloudíte, ubozí, plní veškeré bídy? Vaše zlé skutky jsou ranami do mého Srdce; jsem již unaven čekáním na vás, a protože nepřicházíte, nemohu již snést lásku, která mě spaluje, jdu vás hledat a nesu vám velký Dar své Vůle. Prosim vás, zapřísahám vás, poslouchejte mě, dejte se pohnout soucitem s mými slzami, mými horoucími vzdechy!

A nepřicházím pouze jako Otec, ale přicházím jako **Mistr** mezi své učedníky; ale chci, abyste mi naslouchali, budu vás učit překvapujícím věcem, nebeským lekcím, které přinesou neuhasitelné světlo, stále planoucí lásku; moje lekce vám dodají božskou sílu, neochvějnou odvahu, stále rostoucí svatost; ukážou vám cestu krok za krokem, budou ukazateli, které vás přivedou do nebeské vlasti.

Přicházím jako Král mezi národy, ale nikoliv abych vyžadoval porobu a daně, ne, ne; přicházím, protože chci vaši vůli, vaši bídu, vaše slabosti, všechno vaše zlo. Moje suverenity je právě tato: chci všechno to, co vás činí nešťastnými, neklidnými, ztrápenými, abych to

všechno skryl a spálil ve svém Srdci; a jako Král dobrotivý, mírumilovný a velkodušný, neboť takový jsem, chci vás zahrnout svou Vůlí, svou nejněžnější láskou, svými poklady a štěstím, pokojem a nejčistší radostí.

Jestliže mi dáte svou vůli, bude tím učiněno všechno, učiníte šťastným mne a samy budete šťastny. Netoužím po ničem jiném než po kralování uprostřed vás. Nebe i země se budou na vás usmívat, moje nebeská Matka bude vaší Matkou a Královnou; ona sama, protože zná dobro, které vám přináší Království mé Vůle, aby upokojila mé horoucí tužby, zastavila můj pláč a učinila vás svými skutečnými dětmi, prochází mezi národy, aby je připravila a disponovala na přijetí vlády Království mé Vůle. Ona mi připravila národy a dala mi sestoupit z nebe na zem; ji a její mateřskou lásku pověřuji, aby mi připravila duše a národy k přijetí tak velkého Daru.

Proto mě poslouchejte: prosím vás, moje děti, čtete pozorně tyto stránky, které vám stavím před oči, a pocítíte potřebu žít mojí Vůlí. Budu vám při této četbě nablízku, budu se dotýkat vaší mysli, vašich srdcí, abyste pochopily a chtěly přijmout **Dar mého božského Fiat**.

Překl -lš-

Výzva k pokání a smíru

Moje děti, číňte pokání a spojte se s Ježíšovým utrpením. Strašně velký počet osob z Božího lidu bere Tělo Páně jako obyčejný chléb, protože kněží jim již nedávají příklad potřebné úcty a lásky. Zneřecování Nejsvětější svátosti v Církvi je veliké zlo. Tento zlořád se rozšířil po celém světě a svolává Boží hněv. Ale já jsem blízko každému knězi, který ještě vidí v mešní oběti Nejsvětější svátost, který slaví tajemství Těla a Krve s posvátnou úctou a kterého jiní pronásledují a pohrdají jím. Ježíš pláče, protože jeho lid, který tak bohatě obdaroval, se od něho stále více vzdaluje. Moje děti, kolik slz bude muset prolít tato generace!

Zůstaňte spojeni s Ježíšem. Proste o odpuštění a konejte smírné oběti. Žehnám vám, tisknu vás k sobě.

San Martino – Schio 7. října 1997
(V kryptě Večeřadla týden před tím, 30. srpna 1997,
počtvrté plakala socha Jezulátka přinesená z Betléma)

Nový velvyslanec ČR při Svatém stolci předal Svatému otci pověřovací listiny

Necelé dva týdny po svém příjezdu do Vatikánu předal nový velvyslanec ČR při Svatém stolci Martin Stropnický své pověřovací listiny. Audienci u Jana Pavla II. předcházela řada jednání s vysokými vatikánskými představiteli. Jmenujme v této souvislosti alespoň Mons. Re, tajemníka pro styky se státy J. L. Taurana či jeho zástupce Mons. Miglioreho.

Svatý otec, který se již zcela zotavil po namáhavé návštěvě rodného Polska, vedl setkání s českým diplomatem ve velice přátelském otevřeném duchu a hned v úvodu vyzval k přímému jednání v češtině. Živě se zajímal o dění v naší zemi, o prezidenta Václava Havla i o jeho zdravotní stav.

Velvyslanec Stropnický podal informaci o vývoji dialogu mezi státem a církvemi v ČR a vyjádřil v této souvislosti naději, že by se v záležitosti mohlo v dohledné době pokročit. Poté tlumočil Svatému otci osobní poselství prezidenta republiky, které se týkalo osobnosti J. Husa. Jak známo, při své první návštěvě v roce 1990 papež Havlovi slíbil, že do roku 2000 bude odkaz J. Husa přehodnocen. Velké jubileum 2000 by bylo pro takový historický počín mimořádnou příležitostí. Jan Pavel II. informaci s velkým zájmem vyslechl a zdůraznil, že jde o nesmírně významný krok, jehož nutnost naplno sdílí a podporuje. Vyzval rovněž velvyslance k projednávání této záležitosti při všech setkáních s významnými představiteli Svatého stolce. Závěrem papež vyjádřil potěšení nad připravovanou návštěvou vrcholné české delegace v předvečer zahájení Velkého jubilea (předání českého vánočního stromu) a popřál velvyslanci Stropnickému úspěšnou misi, která je misí mimořádnou jak svým časovým zasazením, tak i obsahem.

Po audienci u Svatého otce následovalo tradičně setkání se státním tajemníkem kardinálem Sodanem. V nadstandardně dlouhém přijetí byla hlavním tématem práce vnitrostátních komisí majících za cíl připravit nový model vztahů mezi církvemi a státem v ČR a vazba těchto komisí na možnost spolupracovat v tomto kontextu se Svatým stolcem. Kardinál Sodano zopakoval nabídku vatikánské strany na ustavení smíšené bilaterální komise. S uspokojením přijal informaci velvyslance, že česká strana již nehodlá neustále odkládat vzájemné jednání. Začátek takových rozhovorů je však třeba optimálně načasovat a vhodná příležitost by mohla nastat ještě v tomto roce. Kardinál souhlasil s názorem velvyslance i v tom, že otázky financování církví nemusí nutně být předmětem zamýšlené smlouvy mezi Svatým stolcem a Českou republikou. Vatikánská strana si je vědoma specifik české situace a ví o zájmu (a svým způsobem o politické nevyhnutelnosti) řešit tyto aspekty prvotně na domácí půdě. Nutno je však začít jednat, zdůraznil závěrem kardinál Sodano.

Předání pověřovacích listin není pouhou formalitou. Jeho uskutečnění dává totiž novému velvyslanci možnost plnit v celém rozsahu svěřené pracovní povinnosti. Vzhledem k množství a závažnosti úkolů, které stojí před českou diplomacií ve vztahu ke Svatému stolci, je skutečnost, že vatikánská strana tento akt umožnila v tak krátkém termínu, výrazným povzbuzením i projevem vstřícnosti.

Pozvání k duchovní obnově

Každoročně v poslední červencový týden pořádá Společenství sv. Gorazda a druhů – Živé dědictví na Hoře sv. Klimenta v Chřibech letní ekumenický týden. Letos se koná již 9. ročník.

Ekumenický týden využívá i mystickou sílu prostředí, kde před více než jedenácti stoletími byla založena první cyrilometodějská škola a klášter. Ve svém záměru účinně se podílet na duchovní obnově současného života Gorazdovy dny soustřeďují těžiště svého programu především na starobylá cyrilometodějská místa – do Rajhradu, na Velehrad, a zejména na Horu sv. Klimenta – tedy na místa, která jsou nadána mimořádnou duchovní silou, již zakusí snad každý poutník, který sem přijde. Zvláštní místo v programu obnovy a ekumeny zaujímá právě hora sv. Klimenta v Chřibech, která je členy Živého dědictví obnoveným duchovním centrem cyrilometodějské na Moravě. Právě zde se má uskutečnit podstatná část programu metanoie a ekumeny.

Setkání křesťanů na Hoře sv. Klimenta v Chřibech na Moravě umožňuje lidem z různých míst a prostředí Evropy jejich oboplnou potřebnou komunikaci. Je výrazným počinem, který vzešel „zdola“, od prostých křesťanů, reflektuje jejich přirozenou touhu po aktivním podílu na plnohodnotném a odpovědném křesťanském životě. Akademický týden, nazvaný po předním žáku sv. Cyrila a Metoděje sv. Gorazdovi „Gorazdovy dny“ s podtitulem „Ekumena a metanoia“, je otevřen široké veřejnosti. Nabízí se k užití všem lidem dobré vůle. Neuzavírá se v nějaké provinční podobě, ale staví na pravověrnosti a katolicitě.

Je jistě dobrou zprávou, že Gorazdovy dny nacházejí stále výraznější odezvu i za hranicemi naší vlasti.

Letos zde můžete prožít svůj týden s Bohem a jeho světci například ve společenství s archi-

mandritou Pierrem Kholodilinem z Foyer Oriental St. Basil z francouzského Lyonu, Tadeěm Barnasem OSB z belgického Chevetogne, Jacquesem a Anne Marie Viletovými ze Společenství dvanácti apoštolů z Bruselu, W. W. Pottem z Holandska, P. Liborem Kovalem z německého Friebourgu, P. Klementem Maria Reischelem OSB, vicepřirem z rakouského Goettweigu, P. Stephanem Schnitzem OSB z rakouského Maria Roggendorfu a dalšími. Jejich přednášky budou tlumočeny. Z „domácích“ zde budou například arcibiskup Karel Otčenášek z Hradce Králové, biskupové František Radkovský z Plzně, Jaroslav Škarvada z Prahy, Josef Kajnek z Jablonného v Orlických horách, o. Stanislav Krátký z Mikulova, prof. ThDr. Pavel Aleš a Mgr. Roman Juriga z Olomouce, o. Ing. Christian Popescu z Brna (všichni tři z pravoslavné církve), farář Michal Šimek z Československé církve evangelické v Kyjově, doc. ThDr. Pavel Ambroz SJ, děkan Cyrilometodějské teologické fakulty UP v Olomouci, ThLic. Michal Špaček ze Žďánic, P. Vojtěch Suchý SJ, provinciál jezuitů z Prahy, P. František Lízna SJ z Vyšehorek, P. Jan Peňáz, děkan z Velkého Meziříčí, Augustin Navrátil z Lutopecen, doc. JUDr. Petr Pithart, místopředseda senátu ČR z Prahy a další.

Gorazdovy dny 1999 se zaměřují na naši duchovní obnovu; nejsou určeny jen vyhraněným zájemcům o cyrilometodějské dědictví, ale jsou adresovány a otevřeny i širokému okruhu „hledajících“ duchovní kořeny a domácí zdroje naší víry a života.

Miroslav G. Richter

Pro evropské společenství Ducha

Musíme si rovněž uvědomit, že ve svobodné společnosti musí existovat hodnoty zabezpečující nejvyšší dobro celého člověka. **Všechny ekonomické změny mají sloužit k utváření lidštějšího a spravedlivějšího světa.** Přeji všem politikům (...) a všem osobám zaangażovaným ve veřejném životě, aby nešetřili sil při výstavbě takového státu, který se s obzvláštní péčí **stará o rodinu, lidský život, výchovu mladé generace, respektuje právo na práci, vidí důležité záležitosti celého národa a je vnímavý pro konkrétní potřeby každého člověka, zvláště ubohého a slabého.**

Události v Polsku před deseti lety vytvořily historickou šanci, aby evropský kontinent odhodil poslední ideologické bariéry a našel cestu k jednotě. Mluvil jsem vícekrát o metafoře »dvojích plic«, kterými má dýchat Evropa a slučovat v sobě tradice Východu i Západu. **Místo očekávané jednoty ducha jsme svědky nových rozdělení a konfliktů.** Ta situace přináší pro politiky, lidi vědy a kultury a všechny křesťany naléhavou potřebu nového úsilí sloužícího inte-

graci Evropy. Na svém putování stezkami času svázala církev své poslání s našim kontinentem tak těsně jako s žádným jiným. Duchovní tvář Evropy se utvářela díky úsilí velkých misionářů a díky svědectví mučedníků. Utvářela se v chrámech budovaných s velkým zaujetím, v centrech kontemplativního života, formovala se i v humanistickém poslání univerzit.

Církev povoláná k péči o duchovní růst člověka jako společenské bytosti vnesla do evropské kultury jednoduše soubor hodnot. Byla vždy přesvědčena, že »autentická kulturní politika musí chápat člověka v jeho celistvosti, to znamená ve všech osobnostních dimenzích, aniž by se pomíjela dimenze etická a náboženská« (projev Svatého otce na konferenci UNESCO 24. 7. 1982). Jak chudá by zůstala evropská kultura, kdyby se jí nedostalo křesťanské inspirace!

Proto **Církev varuje před redukcí vize sjednocené Evropy výlučně na hlediska ekonomická a politická a před nekritickým vztahem ke konzumnímu životnímu modelu.** Chceme-li, aby nová jednota Ev-

POHŘEB KARDINÁLA HUMEA

25. června se konal ve westminsterské katedrále pohřeb kardinála G. B. Humea OSB. Hlavním celebrantem byl kardinál E. Cassidy, prefekt papežské rady pro jednotu křesťanů. Britskou královnu zastupovala kněžna z Kentu, která již před lety konvertovala ke katolické víře. Přítomen byl také premiér Tony Blair s manželkou, která je rovněž katolička. Anglikánskou církev zastupoval canterburský primas G. Carey. Mezi 500 koncelebranty bylo šest kardinálů a 60 biskupů. Kardinál Hume zemřel ve věku 76 let na nádorovou chorobu. Zasloužil se velmi o sblížení katolické a protestantské církve v Anglii. Ve Velké Británii žije kolem 4,4 mil. katolíků.

-KAI-

ropy byla trvalá, musíme ji budovat na těch duchovních hodnotách, které ji kdysi utvářely, a respektovat bohatství a různorodost kultur i tradic jednotlivých národů. Má to být totiž velké evropské **společenství Ducha.** Rovněž na tomto místě obnovuji svou výzvu adresovanou starému kontinentu: **Evropo, otevři dveře Kristu! (...)**

Podle KAI zpracoval -Iš-
Zvýraznění redakce Světla

Liturgická čtení

Neděle 18. 7. – 16. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 12,13.16–19
Ž 86(85),5–6.9–10.15–16a Odp.: 5a
2. čt.: Řim 8,26–27
Ev.: Mt 13,24–43

Pondělí 19. 7. – ferie

1. čt.: Ex 14,5–18
Ex 15,1–2.3–4.5–6 Odp.: 1a
Ev.: Mt 12,38–42

Úterý 20. 7. – ferie

1. čt.: Ex 14,21–15,1
Ex 15,8–9.10+12.17 Odp.: 1a
Ev.: Mt 12,46–50

Středa 21. 7. – nez. pam. sv. Vavřince z Brindisi

1. čt.: Ex 16,1–5.9–15
Ž 78(77),18–19.23–24.25–26.27–28 Odp.: 24b
Ev.: Mt 13,1–9

Čtvrtek 22. 7. – památka sv. Marie Magdalény

1. čt.: Pis 3,1–4a, nebo 2 Kor 5,14–17
Ž 63(62),2.3–4.5–6.8–9 Odp.: 2b
Ev.: Jan 20,1.11–18

Pátek 23. 7. – nez. pam. sv. Brigity

1. čt.: Ex 20,1–17
Ž 19(18),8.9.10.11 Odp.: Jan 6,68b
Ev.: Mt 13,18–23

Sobota 24. 7. – sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Ex 24,3–8
Ž 50(49),1–2.5–6.14–15 Odp.: 14a
Ev.: Mt 13,24–30

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	18.7.	19.7.	20.7.	21.7.	22.7.	23.7.	24.7.
Antifona	1136	1150	1166	1181	1768	1213	1666
Žalm	784	783	783	784	783	784	783

Ranní chvály:

Hymnus	1136	1151	1166	1182	1433	1213	1666
Antifony	1137	1151	1167	1183	1434	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	813	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1170	1186	1434	1217	1668
Antifona k Zach. kantiku	705	1155	1170	1186	1435	1218	1669
Prosby	1140	1155	1171	1186	1771	1218	1655
Záv. modlitba	706	1156	1171	1433	1435	1437	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	1141	1156	1172	1187	1203	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1334
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1206	1221	1336
Záv. modlitba	706	1159	1175	1191	1206	1222	1336

Nešpory:

SO

Hymnus	1132	1145	1160	1176	1192	1435	1223	807
Antifony	1133	1146	1161	1177	1193	1436	1224	808
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1776	1224	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1180	1196	1436	1226	810
Ant. ke kant. P. M.	705	706	1164	1180	1196	1436	1227	706
Prosby	1135	1149	1165	1180	1196	1778	1227	811
Záv. modlitba	706	706	1165	1181	1433	1435	1437	707
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1262	1238

MCM nabízí...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

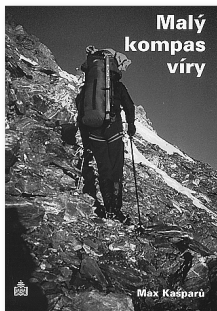
DOTISK

Max Kašparů:

MALÝ KOMPAS VÍRY

Tato publikace je určena všem lidem bez výjimky. Je přitažlivým průvodcem pravdami víry, modlitby, svátostí a Desatera. Čtenáři se zde nabízejí „kompas“ pro snadnější orientaci v praktickém každodenním prožívání víry. Kniha má imprimatur.

Dotisk 2. vydání, brož., A5,
112 stran, 56 Kč

Philippe Madre:

TAJEMSTVÍ BOŽÍ LÁSKY A SLUŽBA UZDRAVOVÁNÍ

Autor, lékař, trvalý jáhen a představený mateřského domu společenství Blahoslavenství v Cordes nastiňuje cesty k uzdravení duševně trápených lidí. Přitom klade důraz na správné stanovení diagnózy a na zdravý křesťanský pohled na člověka. Každý, kdo chce prožívat Boží pokoj ve svém srdci, najde v této knize cestu, jak toho docílit.

Brož., zúž. A5, 184 stran, 169 Kč

STOLNÍ KALENDÁŘE

SVATÁ ZEMĚ 2000

Kalendárium církevní i občanské, pracovní kalendář a telefonní seznam. V kalendáři jsou uvedeny hlavní poutě českých a moravských diecézí, které se uskutečňují v roce 2000. Barevné fotografie V. Kodet a J. Brož.

64 stran, 53 Kč

MALÁ POSELSTVÍ 2000

Kalendárium církevní i občanské, plánovací kalendář, kalendárium na rok 2001, telefonní záznamník a adresář. Fotografie a texty zaměřeny na oslavu lidského života – autoři: V. Kodet a M. Oravec.

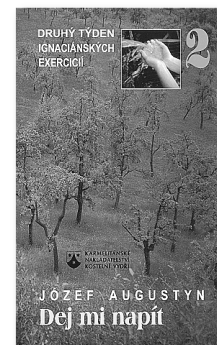
64 stran, 53 Kč

Józef Augustyn: DEJ MI NAPÍT

Druhá část čtyřdílného kompletu rozjímání v druhém týdnu ignaciánských duchovních cvičení. První část nesla název: Kde jsi, Adame?

Brož., zúž. A5, 232 stran, 219 Kč

**Pláceno převodem
706 035**

Novinově vylatné

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bílady v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I; telefon a fax 068/5522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inenet.cz; http://www.ova.inenet.cz/svetlo). Registrace: MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYKIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 004218741 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.